

INDEX

1.- Origen de la Diputació de Tarragona	5
1.1 La connexió (inexistent) amb la Diputació Provincial de 1822	8
1.2 Les Diputacions, prop de 200 anys d'història	9
2.- Competències	11
2.1 Atribucions de la Diputació Provincial en matèria d'impostos	11
3.- Organització	13
4.- BASE – Gestió d'ingressos	18
4.1 Delegació de competències dels ajuntaments a les diputacions	19
4.1.1 Recaptació voluntària	21
4.1.2 Recaptació executiva	22
4.1.3 Assessoria jurídica i representació legal	23
4.2 Organització	24
4.3 Xarxa d'oficines	25
5.- Recursos propis de les hisendes locals catalanes	27
5.1 Impostos municipals	28
5.1.1 Impost sobre Béns Immobles	28
5.1.2 Impost sobre Activitats Econòmiques	29
5.1.3 Impost sobre Vehicles de Tracció Mecànica	30
5.1.4 Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres	31
5.1.5 Impost sobre l'Increment del Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana	33
6.- Contribucions especials	35
6.1 Contribucions especials als Ajuntaments	36
6.1.1 Contribucions especials a la Diputació 2009-2013	38
6.1.2 Notificacions i recursos	41

7.- Eficàcia en la recaptació d'ingressos locals a Catalunya	43
7.1 Eficàcia en la recaptació d'ingressos als municipis de la província de Tgn	45
8.- Impostos locals en Dret Comparat	48
8.1 Impostos sobre la Propietat Immobiliària	48
8.2 Impostos sobre Activitats Econòmiques	51
8.3 Impostos sobre Vehicles	53
9.- Conclusions	57
Annexes	60

INTRODUCCIÓ

En primer lloc, cal a dir que es tenia com a preferència per a l'assignació del treball una de les línies temàtiques sobre l'Administració Pública i arran d'aquí va sorgir l'oportunitat de mesclar l'Administració amb la línia temàtica atorgada sobre Dret Tributari. Per tant, em establert com a objectiu d'aquest treball conèixer en sí el funcionament de la nostra diputació provincial, la Diputació de Tarragona, i especialment conèixer un dels organismes autònoms de la mateixa, BASE- Gestió d'Ingressos, encarregat de gestionar els ingressos dels ajuntaments, els ens independents i altres administracions que li deleguin serveis d'aplicació tributària. Així mateix, presentarem els recursos propis de les hisendes locals catalanes (IBI, IAE, IVTM...) fent especial contundència en les contribucions especials i en un anàlisi del conjunt de l'eficàcia en la recaptació d'aquests d'ingressos locals a Catalunya.

El nostre objecte d'investigació és demostrar el conjunt de l'eficàcia de la Diputació de Tarragona en matèria de tributació, ja que en ocasions aquest organisme encara és poc conegut pels ciutadans.

Primerament, s'analitzen els primers anys de vida institucional de la Diputació de Tarragona durant el Trienni Liberal, que es relacionava amb els orígens de la divisió territorial, la divisió judicial i la creació del mapa provincial. També s'estudia el funcionament de la Diputació en els anys trenta del segle XIX i el desenvolupament de la seva actuació enmig de la guerra civil carlina (1833-1840), i tracta en especial de les relacions amb els ajuntaments, d'una banda, i amb l'exèrcit, de l'altra.

Una institució al servei de les comarques tarragonines que contribueix amb la resta de les administracions i amb els agents socials del territori al benestar dels ciutadans.

Endinsant-nos en el nucli del treball, com em comentat anteriorment, presentem el conjunt de recursos propis de les hisendes locals regulats al Text Refós de la Llei Reguladora d'Hisendes Locals, conjuntament amb altres recursos tributaris dels que disposen els municipis com és el cas de les contribucions especials, encara que no hi ha gaire documentació a l'abast respecte aquesta matèria, en els primers punts les mateixes es presenten en un marc genèric i la seva evolució en els últims anys dins la

pròpia Diputació provincial. A més, em plasmat un exemple de notificació i de recurs dels quals la pròpia llei estableix. En conjunt, es tracta de plasmar el marc teòric de les mateixes per tal que ens faciliti a fer-nos una idea general del que consisteix la gestió d'aquestes contribucions especials, i així consolidar un coneixement generalitzat.

A continuació, mostrem i comentem unes taules que representen l'eficàcia de la recaptació d'ingressos locals tant en el conjunt de Catalunya com pel que fa al conjunt de municipis de la província de Tarragona. I ja en últim lloc, em fet una breu comparativa dels impostos locals en Dret Comparat.

1.- Origen de la Diputació de Tarragona

Les províncies neixen al segle XIX, impulsades pel liberalisme polític. La raó de la seva creació la trobem en la necessitat de suprimir les divisions administratives de l'antic règim, que dificultaven enormement la gestió eficaç dels afers públics. Clarament influenciats pel model territorial nascut arran de la Revolució Francesa el 1789, els redactors de la Constitució de Cadis de 1812 van dissenyar les línies generals d'una divisió territorial nova diferent de l'anterior. Aquesta divisió es basava en l'assoliment d'una actuació política i administrativa dirigida a assolir tres objectius. En primer lloc, la igualtat jurídica de tots els ciutadans, no solament entre ells, sinó davant l'Administració. Segonament, la unitat política de la monarquia, que implicava l'existència d'unes mateixes lleis a tot el regne per a tots els ciutadans evitant els privilegis. Per últim, aconseguir que la voluntat del poble, representada mitjançant la sobirania nacional i personificada en l'acció del Govern, arribés arreu del territori de forma ràpida i eficaç permetent alhora que la justícia fos exercida sense entrebancs.

La divisió territorial en províncies tingué lloc el 1822, quan es fixen també les ciutats (denominades capitals) on s'instal·laren les respectives diputacions provincials. Així, els orígens històrics jurídics de la Diputació de Tarragona, la seva organització interna i l'exercici de les seves competències, es centra especialment en dos moments: l'inicial, entorn de la divisió provincial en la Constitució de 1812 i el Trienni Liberal, i l'etapa de la seva configuració definitiva entre 1836 i 1840.

L'1 de gener del 1820, amb el triomf de la insurrecció protagonitzada pel tinent coronel Rafael del Riego, comença una nova etapa de la història política espanyola, coneguda amb el nom de Trienni Liberal o Constitucional (1820-1823). Després de l'alçament de Riego juntament amb l'acció dels liberals, el rei Ferran VII va ser obligat a jurar la Constitució de 1812, formant-se així un nou govern que va proclamar una amnistia i va convocar eleccions a les corts. Els resultats electorals van donar la majoria als diputats liberals, que van iniciar ràpidament una important modernització política i administrativa del país: es van formar ajuntaments i diputacions i es va desenvolupar la Milícia nacional com a cos armat de voluntaris, format per les classes mitjanes urbanes, amb la finalitat de garantir l'ordre i de defensar les reformes constitucionals. A més, els governs liberals van dictar diverses mesures per a millorar l'economia,

iniciant una reforma tributària que, com que no es va fer sobre una base estadística sòlida, va significar de fet, un augment d'impostos a les classes populars. Va ser més significatiu la desamortització dels béns de l'Església: tots els béns dels monestirs i convents suprimits passaven al domini públic i eren venuts en subhasta. Amb això, l'estat tenia com a objectiu aconseguir eliminar el seu fort endeutament i alhora propiciava un major rendiment de les terres. El nou sistema fiscal dels liberals, especialment la contribució de consums, va ser molt criticat pels enemics del règim constitucional perquè l'entenien com una sobrecàrrega als impostos tradicionals. Catalunya havia de pagar 9,61 milions de rals per aquest concepte.

En efecte, la guerra civil o la guerra carlista, van alterar en gran manera l'actuació de les diputacions provincials, condicionant el seu funcionament. Els preceptes legals inicials establerts per a les diputacions provincials hagueren de modificar-se improvisadament, adaptant-se de la manera que fos a les necessitats del Govern, no només per organitzar una divisió del territori que li permetés establir un govern uniforme i igualitari dels habitants del país, sinó també i molt especialment per obtenir els recursos econòmics i humans suficients per guanyar la guerra.

Les diputacions en cada província es converteixen, doncs, en l'òrgan idoni i més adequat per organitzar els repartiments d'homes i diners que els ajuntaments havien de proporcionar. La base electiva de les diputacions les convertia no solament en unes institucions

pròpies de cada província, destinades com deia la Constitució de 1812, a “promoure la seva prosperitat”, sinó també en unes corporacions jeràrquicament superiors als ajuntaments, els quals les havien d'obeir.

Posteriorment, l'any 1833 la divisió provincial es configuraria definitivament com un instrument polític i administratiu dirigit a la uniformització del territori. I a partir del 1835, cada província tindrà com a òrgan de gestió una diputació provincial, situada a la capital de cada província. Els seus membres, els diputats, són elegits pels regidors dels ajuntaments, i està presidida per una autoritat nomenada directament pel Govern (el

cap superior polític, anomenat més tard governador civil). Les seves funcions principals foren les relatives a la distribució entre els ajuntaments tan dels impostos com dels contingents soldats que fixava el Govern.

Sorgeix el Reial Decret de 21 de setembre de 1835, i en compliment de la disposició d'aquest, el governador civil de la província convocà eleccions segons les seves circumstàncies, especialment les que feien referència a la situació bèl·lica i als conflictes sorgits a l'estiu de 1835, i que per tant, la data de constitució de cada diputació provincial varià en un ample marge de temps. A la província de Tarragona, les circumstàncies creades per diversos alçaments populars anticlericals i les accions de les guerrilles carlistes a la primavera i a l'estiu de 1835 aconsellaren sens dubte posposar les eleccions a diputats provincials. La nova constitució provincial es feu pública a través del Butlletí Oficial de la Província de Tarragona el 26 de gener de 1836. Uns dies més tard, el 18 de febrer de 1836, es convocaren les eleccions per tal d'elegir els compromissaris electors dels diputats. Una vegada realitzades les eleccions, el governador presideix una reunió preparatòria el qual serveix per reunir els diputats a la capital provincial. Posteriorment, el 2 de març de 1836, va tenir lloc la sessió d'instal·lació de la Diputació Provincial de Tarragona, en una data de les més tardanes d'Espanya, encara que en dates similars a la de la resta de les províncies catalanes. El governador comença a exercir les seves atribucions i competències.

Caps polítics en el període de 1834 a 1836:

- Joaquín del Rey: 21-1-1834 (renúncia).
- Antoni Satorras Iglesias: 28-1-1834 a 4-9-1835.
- Zenón Asuero: 4-9-1835 a 30-9-1835.
- Antonio Casaseca: 30-9-1835 (renúncia).
- Juan López de Ochoa: 31-10-1835 a 30-1-1836.
- Joaquín Gómez: 3-1-1836 a 28-5-1836.
- Albert Baldric Veciana: 10-6-1836 a (no prengué possessió).
- Antoni Satorras Iglesias: 5-7-1836 a 22-7-1836.
- Joaquín Gómez: 19-8-1836 a 8-9-1836.

- José de Pessino Butler (interí): 6-9-1836.
- Antoni Garrigós: 1-11-1836 a març 1837.

A partir de 1838, comencen a debatre's projectes que atorguen un nou marc jurídic a les diputacions provincials.

Cal destacar que des de l'any 1863, el càrrec de president de la Diputació es diferencia i es separa del càrrec de governador civil, i des de l'any 1870, el governador civil ostenta una presidència honorífica de la Diputació, però no pot votar en les seves deliberacions.

Durant el segle XX, les Diputacions van viure una etapa de canvis i transformacions molt importants. A partir de 1914, es permeté la creació de Mancomunitats provincials, on a Catalunya es concretaria en una Mancomunitat de les quatre Diputacions catalanes. L'any 1925, la Mancomunitat de Catalunya fou dissolta pel general Primo de Rivera.

A partir de 1931, amb la proclamació de la II República, s'instaura la Generalitat de Catalunya que assumirà les funcions de les diputacions provincials, que a finals del mes d'abril de 1931 foren substituïdes per les Comissaries de la Generalitat i convertides en delegacions del govern de Catalunya.

1.1 La connexió (inexistent) amb la Diputació Provincial de 1822

Les diputacions provincials de 1836 hauran de començar pràcticament de zero, tot i que comptaven amb uns antecedents legislatius que regulaven el seu funcionament, la seva existència pràctica havia estat molt curta, reduïda al darrer any del Trienni Liberal. Per això, les noves diputacions haurien de fer front a llurs responsabilitats amb un marge molt estret de memòria històrica sobre etapes anteriors.

En el cas de Tarragona, les connexions amb el passat foren encara més difícils d'establir, ja que a dia d'avui, encara no s'ha localitzat el fons documental de la primera Diputació de Tarragona, amb la qual cosa poc es podia il·lustrar la corporació de 1836 respecte de la de 1822-1823. Només un diputat dels de 1822, Rafael de Magriñá, tindrà un lloc a la Diputació de 1836 i posteriors. La resta de noms destacats

en els anys vint, que tantes gestions feren per aconseguir la capitalitat provincial de la ciutat de Tarragona, desapareixen del mapa polític i institucional.

El 1836, la connexió amb el passat de la Diputació es basava no tant en aspectes institucionals com en aspectes personals, degut al coneixement que s'hagués pogut tenir de l'actuació d'homes com Rafael de Magriñá, Josep Antoni de Castellarnau i de Camps i Josep F. Ixart i Pi. Per tot això, tenia un cert interès comprovar quina era la visió que els primers diputats tenien d'ells mateixos com a membres de la corporació, sense oblidar què en pensava el cap polític i president. I així, analitzar si aquesta visió es corresponia amb la que establia la normativa vigent.

1.2 Les Diputacions, prop de 200 anys d'història

Les diputacions van néixer a l'empara de la Constitució de Cadis de 1812, en el que es considera el primer intent d'instaurar un règim liberal a Espanya, després de la caiguda de l'Antic Règim.

La divisió territorial i administrativa de les diputacions s'inspirà en el model polític francès, que culminarà amb l'establiment de les 49 províncies a partir del Decret de Javier de Burgos, de l'any 1833. Des d'aquell moment i fins a l'actualitat, la Diputació Provincial s'ha mantingut amb petites modificacions estructurals.

L'etapa revolucionària de les Corts de Cadis va acabar amb el retorn de l'absolutisme de Ferran VII (1814-1833). En aquesta època es van suprimir les diputacions, a excepció del parèntesi que suposà el Trienni Liberal de 1820-1823. Des de la fi de l'absolutisme i al llarg del segle XIX, les diputacions es van mantenir, tot i que en algunes etapes el seu funcionament es va veure limitat. Exemples d'aquestes limitacions són els anys del "Consejo Provincial" (1845-1868), les diferents Guerres Carlines o la Revolució de 1868.

El Sexenni Revolucionari (1868-1874) va ser una època inestable que dificultà igualment el funcionament de l'organisme, tot i que hi va haver canvis importants, com l'establiment de la presidència separada del càrrec de governador. Fins aquell moment, el president de la Diputació sempre depenia, en última instància, del governador civil, que, de fet, era el cap del govern provincial.

Després dels anys revolucionaris, s'inaugurarà l'etapa de la Restauració, que aconduirà cap a la instauració de la Segona República l'any 1931. En aquests anys les diputacions van anar regularitzant les seves funcions i competències. En el cas català, cal destacar la formació de la Mancomunitat de Catalunya l'any 1914. La Mancomunitat unia les quatre diputacions catalanes tot recollint les seves atribucions i els seus recursos. Això representava el primer intent d'aconseguir una administració autènticament catalana dins l'Estat espanyol.

Amb el cop d'estat de Miguel Primo de Rivera, la Mancomunitat va ser eliminada i les quatre diputacions catalanes van recuperar les primitives actuacions per separat. A partir de la proclamació de la II República Espanyola, la Generalitat de Catalunya va assumir les atribucions de les diputacions i va implantar les Comissaries com a delegacions del govern en el territori. Després de la Guerra Civil de 1936-1939, les diputacions van reprendre de nou la seva activitat fins a l'actualitat, passant per diversos períodes d'influència i treball divers. En el període franquista, es van reorganitzar sota les directrius del règim, controlades per la figura del governador civil. Finalitzat el règim franquista l'any 1975, amb la transició democràtica, es va obrir novament el debat sobre la dissolució de les diputacions. Aquesta dissolució no s'ha produït, tot i que algunes de les seves competències s'han anat transferint a la Generalitat.

2.- Competències

L'àmbit competencial de la Diputació ha variat durant les diverses èpoques de la seva existència. Si inicialment s'encarregaven de la recaptació d'alguns impostos i de la distribució entre els ajuntaments dels soldats que s'havien de reclutar, amb el temps centrà la seva actuació principal en dues direccions: la conservació i millora de les carreteres provincials, i l'assistència social en determinats àmbits, com l'hospitalari o els serveis socials dedicats a la infància desprotegida o marginada.

Amb el pas de les dècades, l'administració estatal va assumir més protagonisme i més competències davant dels ajuntaments i diputacions. Per altra banda, el model estatal basat en comunitats autònomes que es crea amb la Constitució de 1978 obligarà a una redefinició del paper dels traspassos de diversos serveis realitzats en favor de la Generalitat de Catalunya.

L'any 1977, la Diputació de Tarragona va reorientar de forma profunda les activitats que desenvolupa fins aleshores. Aquesta nova perspectiva es fonamenta en l'assoliment d'un objectiu principal: la prestació de serveis als municipis de forma ràpida i eficaç, en col·laboració amb altres administracions i amb la voluntat de contribuir al benestar dels ciutadans i el desenvolupament equilibrat del territori. Aquesta nova orientació ha implicat també una reorganització del funcionament intern i dels serveis que presta la Diputació, incorporant nous mètodes de gestió amb criteris de millora continuada dels processos administratius i aplicant programes d'actuació prèviament dissenyats i que posteriorment són avaluats pel que fa als resultats obtinguts.

2.1 Atribucions de la Diputació Provincial en matèria d'impostos

Les comptadores de Propis i Arbitris eren unes institucions l'actuació de les quals afectava les competències de les diputacions provincials. Van ser creades al segle XVIII amb la finalitat de revisar els comptes anyals que presentaven els municipis, treballaven sota la dependència de l'intendent de la província i assumiren la comptabilitat dels productes dels impostos que gravaven les rendes locals. Suprimides durant el Trienni, foren de nou restablertes, i continuaven en vigència en instal·lar-se les diputacions provincials el 1835-1836.

Des del dia 1 de maig de 1837, la Diputació controla l'administració dels fons públics provincials, probablement impulsada pels successos ocorreguts en diferents ciutats i amb la finalitat de mantenir un aliment directe de la tropa que hauria de defensar les institucions dels atacs populars. Ara bé, les dificultats econòmiques per sostenir el que representava mantenir les tropes obligaren a prendre mesures dràstiques que s'allunyaven de l'esquema institucional establert amb la creació i instal·lació de les diputacions provincials. Amb motiu d'això, el capità general creava organismes que intentaven centralitzar la captació i distribució dels recursos destinats a la guerra, deixant a les diputacions un lloc secundari, no exempt de dificultats, a les corporacions provincials. L'octubre de 1837 es crea una "Junta d'Administració i revisió de comptes" amb participació de diverses autoritats i de les diputacions amb la finalitat de recaptar més diners per al manteniment de la tropa. El gener de 1838 es creà un organisme que substituïa el nombrat anteriorment, i rebia el nom de "Junta Central Administrativa", amb la finalitat de revisió de comptes, recaptació de fons i aportació de subministraments a la tropa. Finalment, l'actuació de la Junta Central fou cada vegada més polèmica als ulls del Govern, que acabà dissolent-la el 1839. Els problemes de provisió de fons continuaven pendents de resolució, i la Diputació continuava mantenint la seva postura en que no li corresponia a ella el manteniment de la tropa. Amb el temps, la corporació tarragonina va anar ampliant competències i desenvolupant una capacitat operativa cada cop més gran.

3.- Organització

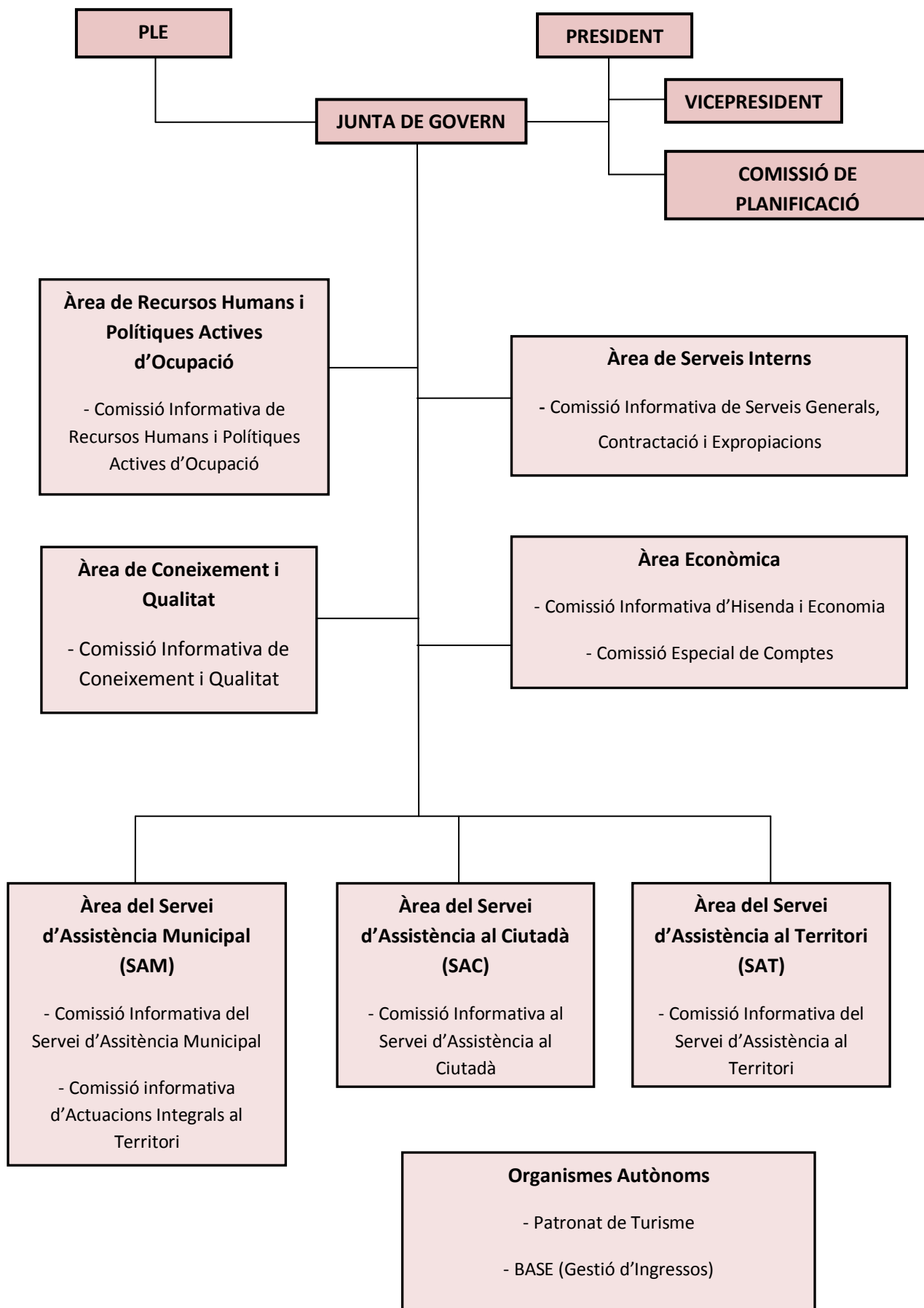
La Diputació és una institució d'àmbit supranacional de caràcter representatiu i d'elecció indirecta que realitza les seves funcions d'acord amb el que estableixen les normes legals i actua en benefici dels municipis de les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre.

La corporació provincial la formen els diputats, que entre ells elegeixen el president, i aquest nomena els vicepresidents. A més, existeix una Junta de govern, amb competències delegades ple plenari, que assisteix el president en les seves funcions. També hi ha una comissió especial de comptes, que té cura d'aquesta responsabilitat, i una junta de portaveus dels diversos grups polítics amb representació a la Diputació. Finalment, les comissions informatives, formades pels diputats, que analitzen les peticions que arriben a la Diputació i proposen solució a adoptar en cada cas. Cal esmentar també als diputats-delegats, nomenats pel president i amb unes responsabilitats específiques dins les competències o centres d'actuació de la Diputació.

Del funcionament i coordinació administrativa de la Diputació se n'encarrega la Secretaria general. A més, la Intervenció i la Tresoreria desenvolupen les seves comeses i funcions pròpies. Un Gabinet de Presidència i Planificació s'encarrega, entre d'altres funcions, (per exemple, relacions institucionals i protocol), de la Unitat de Desenvolupament Local, que impulsa i coordina les accions en aquest àmbit i possibilita el cofinançament amb fons europeus i d'altres administracions.

La Diputació edita un Butlletí oficial, que des del dia 1 d'abril del 1834 publica els acords, anuncis oficials i altres edictes que segons la normativa vigent han de ser publicats obligatòriament per a coneixement general dels ciutadans i altres administracions.

Com a ens local, la Diputació exerceix les seves competències prestant uns serveis de forma directa i també mitjançant diversos organismes autònoms, com el Patronat el Turisme, les Escoles i Conservatoris de música, les Escoles d'Art i Disseny, BASE (Gestió d'Ingressos), i OASI (Organisme Autònom per a la Societat de la Informació).

El *President* és elegit d'entre els diputats i pels diputats, reunits en sessió plenària. És qui representa la Diputació i dirigeix el seu govern.

Els *vicepresidents* substitueixen el president en cas de vacant, absència o impossibilitat. Són designats lliurement pel president entre els membres de la Junta de Govern.

El *Ple* de la Diputació és l'assemblea dels diputats i diputades, escollits per elecció indirecta, un cop constituïts els ajuntaments després de les eleccions municipals. La Diputació de Tarragona té 27 diputats.

La *Junta de Govern* està integrada pel president, que la presideix, i un nombre de diputats que no podrà ser superior a un terç del nombre legal dels membres de la corporació. Li correspon l'assistència permanent al president en l'exercici de les seves atribucions, per la qual cosa ha de ser informada de totes les seves decisions amb caràcter previ a la seva adopció, sempre que la seva importància així ho requereixi. A més de les competències que se li deleguin d'acord amb la llei.

L'àrea de *Recursos Humans i Polítiques Actives d'Ocupació* té com a missió principal:

- Dissenyar i executar polítiques de recursos humans alineades amb el Pla estratègic corporatiu.
- Gestionar instruments de millora de la productivitat, desenvolupament professional i qualitat dels recursos humans de l'organització.
- Planificar de forma acurada la dotació de l'equip professional de la Diputació de Tarragona.
- Prestar serveis d'assistència en l'àmbit dels recursos humans als diferents ens locals de les comarques de Tarragona i l'Ebre.
- Impulsar projectes de millora de l'ocupació, inserció laboral i emprenedoria.
- Gestionar la participació internacional de la Diputació en projectes relacionats amb el desenvolupament econòmic del territori.

L'àrea de *Coneixement i Qualitat* té com a missió principal:

- Gestionar les Tecnologies de la Informació i la Comunicació amb la finalitat de contribuir a l'assoliment de l'estratègia corporativa.
- Gestionar les webs de l'àmbit de la Diputació de Tarragona amb la finalitat d'integrar els diferents instruments de comunicació.
- Implantar enfocaments i tècniques de gestió amb la finalitat d'assolir un sistema de gestió corporatiu excel·lent.

L'àrea de *Serveis Interns* està integrada pel departament de Contractació, Aprovisionaments i Expropiacions i pel departament de Serveis Generals de Règim Intern. Gestiona els recursos i les infraestructures, i facilita els serveis necessaris a totes les unitats organitzatives. L'adaptació als canvis i la racionalització de la despesa són reptes presents en el treball diari. També gestiona els edificis i instal·lacions de la Diputació de Tarragona, tant en l'aspecte del manteniment legal, preventiu i correctiu, com de la neteja de les dependències, així com de la seguretat física dels edificis, tant des del punt de vista d'intrusió com d'incendis. Així mateix té cura de la seguretat i la salut laboral de tots els centres de la corporació: avaluacions de riscos, emergències, accions formatives, subministrament d'equips de protecció individual, instal·lacions de protecció col·lectiva, revisions de vigilància de la salut, i coordinació d'activitats empresarials.

Contractació, Aprovisionaments i Expropiacions s'encarrega de la gestió de tots els contractes de la Diputació, a excepció dels de Patrimoni i els dels organismes autònoms. El departament gestiona també les expropiacions necessàries per a l'execució dels projectes d'obres de la Diputació, i presta amb el SAM assistència tècnica als ajuntaments en la tramitació dels expedients d'expropiació municipals.

La *Intervenció* de la Diputació de Tarragona, com àrea de primer nivell que s'ocupa de les finances, té la missió de facilitar als departaments gestors els recursos econòmics i els procediments d'execució que faciliten la prestació dels serveis, la direcció de la comptabilitat i formulació dels comptes de l'entitat i dels ens que en depenen, així com vetllar, mitjançant la fiscalització, per tal que aquests gestors adequin les seves accions

a la legalitat financera vigent i a les normes de treball que la corporació dicta per a una millora contínua en la gestió de les seves competències, orientades a la prestació de serveis d'assistència als municipis de la província. Alhora, es vol facilitar la informació als ciutadans i a la societat en general de forma que es permeti el coneixement de les finances de la institució i el destí dels seus fons públics.

Aquesta missió es concreta en la gestió dels recursos econòmics corporatius i dels instruments que els regulen abastant els àmbits següents: Pressupostos, Direcció de la comptabilitat, Gestió dels ingressos corporatius, Control intern i Elaboració de la liquidació, dels comptes i de la memòria anuals.

Pel que fa als organismes autònoms de la Diputació provincial, són ens de gestió de caràcter públic amb personalitat jurídica, creats per a la realització d'activitats concretes dins de les competències adscrites a la Diputació de Tarragona, que els transfereix fons públics per a la realització d'aquestes activitats, que no han de ser de caràcter comercial, industrial ni financer.

En el nostre cas farem referència a l'organisme de *BASE – Gestió d'Ingressos* el qual és un organisme autònom encarregat de gestionar els ingressos dels ajuntaments, els ens independents i d'altres administracions que li deleguen. A més dels de finançaments i assessorament en matèria financera, cal destacar els serveis d'aplicació tributària. Aquests serveis inclouen la gestió, liquidació, recaptació, inspecció i comprovació de tributs, com poden ser l'IBI, l'IAE, etc. Es tracta de col·laborar amb els ajuntaments en un àmbit d'actuació, els ingressos de dret públic, que presenten una gran complexitat en la seva tramitació i resolució.

BASE-Gestió d'Ingressos, a més de ser un organisme autofinançat, actua sota els principis d'eficàcia, d'innovació tecnològica i d'eficiència, amb voluntat d'una millora constant dels serveis que ofereix.

4.- BASE – Gestió d'ingressos

Per acord plenari de 5 de maig de 1995, es crea l'organisme BASE-Gestió d'Ingressos, un Organisme Autònom de la Diputació de Tarragona, que es regeix pel principi d'autofinançament, la finalitat del qual és l'exercici de les facultats que els ajuntaments, ens independents i altres administracions públiques deleguen o encomanen, en funció de les diverses formes d'actuació, col·laboració i relacions inter-administratives, en la gestió integral dels seus ingressos.

Els principals serveis que s'ofereixen són:

- La gestió, la liquidació, la recaptació, la inspecció i la comprovació de tot tipus de tributs, preus públics i altres ingressos de dret públic i privat;
- La informació, l'assistència, l'orientació, l'assessorament i el finançament a les administracions públiques gestionades;
- L'elaboració i el manteniment dels sistemes d'informació que permeten la prestació dels serveis;
- La realització de totes les activitats complementàries que són necessàries per millorar l'eficàcia en la seva actuació.

La visió de la que parteix és que es tracta d'un model de referència, dins del conjunt de les administracions públiques, en la prestació dels serveis que configuren la seva missió, sota els principis d'eficàcia, d'innovació tecnològica i d'eficiència, per a la millora contínua dels serveis.

Pel que fa als valors que imparteixen des de l'organisme de BASE trobem:

- Orientació al client: principi bàsic d'actuació en la prestació dels serveis a favor dels clients, ja siguin interns (l'Organització) com externs (administracions, ciutadans i contribuents);
- Professionalitat: qualitat, integritat, seguretat jurídica i perseverança en la prestació dels serveis;
- Compromís: implicació de l'equip humà en els objectius de l'Organització;
- Treball en equip: capacitat de l'equip humà, per col·laborar i cooperar, constituint una unitat que comparteix els objectius de l'Organització;

- **Flexibilitat:** aplicació de tecnologies, coneixements i eines de gestió per adaptar l'exercici de la missió de l'Organització a noves circumstàncies o situacions.

En el pla estratègic que presenta la Diputació provincial per als anys 2012-2015, és a dir, l'estratègia corporativa que es presenta en el mandat actual per concretar uns objectius fixats i aquelles accions que s'han de dur a terme per assolir-los, en la línia estratègica per als municipis i territoris sostenibles, es manifesta en prestar serveis i donar suport als ajuntaments des d'aquest organisme mitjançant un Pla d'Acció Municipal (PAM) que concreti les inversions en infraestructures i ajuts en les despeses corrents i en el manteniment d'instal·lacions municipals, una administració electrònica, com a eina de comunicació i millora en l'eficiència en la prestació de serveis, i per últim, donar suport en l'Administració de l'Ajuntament i en la recaptació de tributs.

4.1 Delegació de competències dels ajuntaments a les diputacions

Encara que també alguns consells comarcals (com ara el de la Selva) gestionen per delegació dels municipis integrats dins del seu àmbit territorial competències relatives a l'aplicació de recursos municipals, la principal concreció de la delegació de competències de l'art. 7 TRLRHL es produeix amb la delegació de competències municipals en cadascuna de les quatre diputacions catalanes.

Val a dir que les quatre diputacions provincials de Catalunya han creat organismes autònoms per a l'aplicació de recursos municipals propis en els quals els ajuntaments poden delegar totes o part de les seves competències en aquesta matèria: 1) Diputació de Barcelona: Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona (ORGT); 2) Diputació de Girona: Xarxa Local de Municipis Gironins (XALOC); 3) Diputació de Lleida: Organisme Autònom de Gestió i Recaptació de Tributs Locals (OAGRTL); i 4) Diputació de Tarragona: BASE - Gestió d'Ingressos.

Fent especial menció de la Diputació de Tarragona i del seu organisme Base-Gestió d'Ingressos, les competències que aquest té atribuïdes per delegació dels ajuntaments són:

- Gestió tributària i recaptació de l'IBI, l'IAE i l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica.
- Recaptació voluntària i executiva de l'Impost sobre l'increment del valor dels terrenys i naturalesa urbana, contribucions especials i l'impost de construccions, instal·lacions i obres.
- Recaptació voluntària i executiva dels preus públics i la resta d'ingressos locals.
- Liquidació i cobrament de les altes en l'impost sobre vehicles de tracció mecànica.
- Gestió de multes de trànsit.
- Inspecció de tributs i taxes de competència municipal.

Les atribuïdes pel Ministeri d'Economia i Hisenda:

- Inspecció de l'IAE.
- Gestió censal de l'IAE.
- Gestió cadastral de l'IBI de naturalesa urbana.

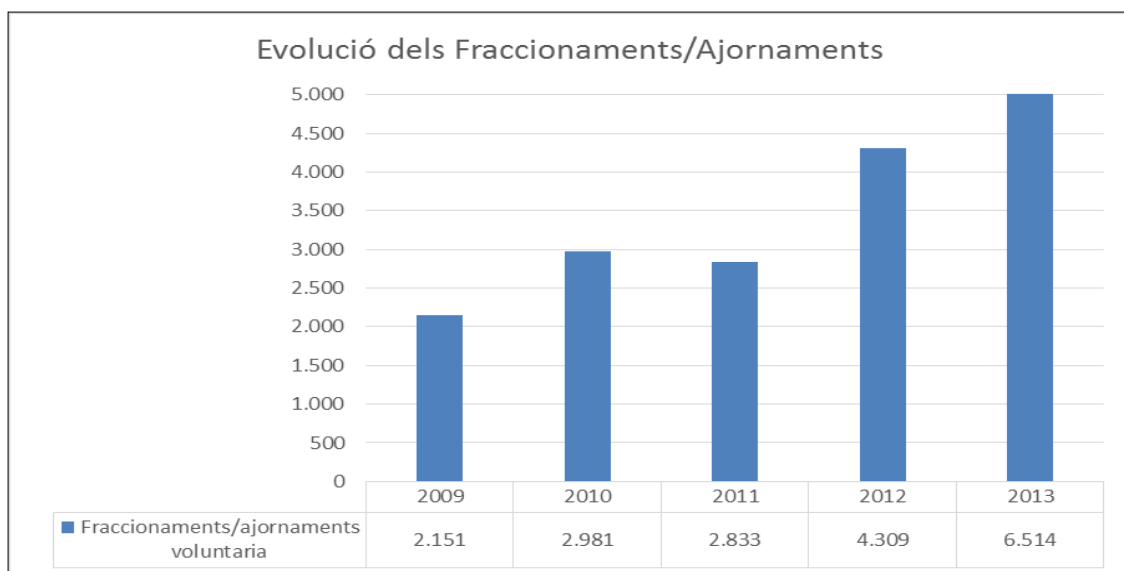
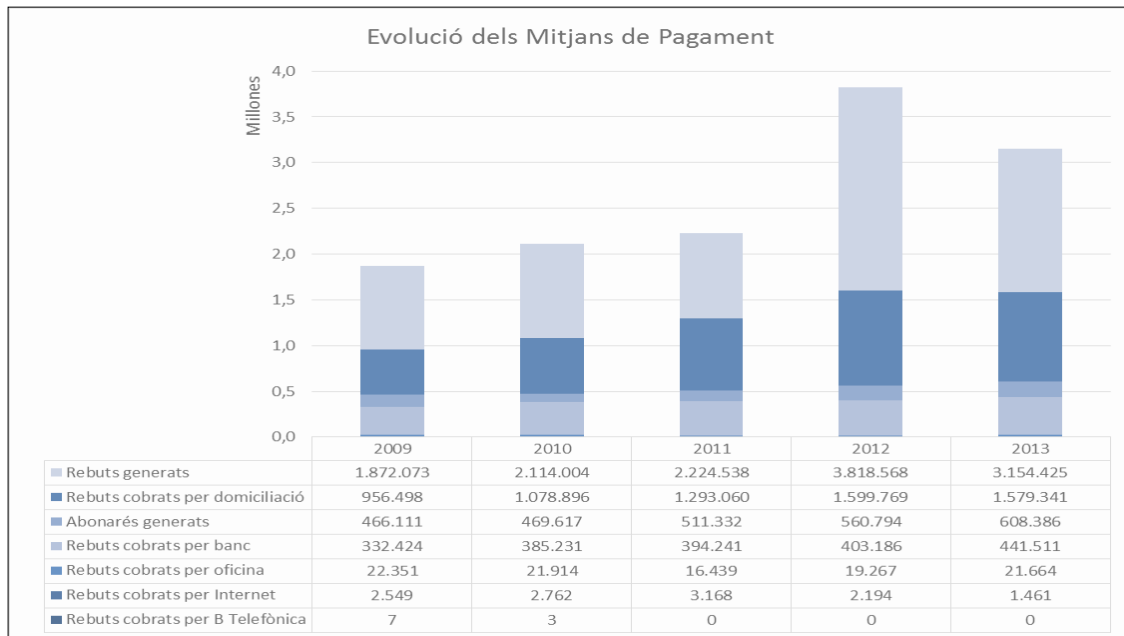
Les atribuïdes per la Diputació de Tarragona:

- Competències pròpies.
- Suport financer, mitjançant bestretes, als ajuntaments que tenen delegada la recaptació.
- Assessorament jurídic, econòmic financer i tècnic als ajuntaments.
- Elaboració i manteniment de sistemes d'informació.

Dels 183 municipis de la província de Tarragona, 145 han delegat competències d'aplicació dels tributs a BASE - Gestió d'Ingressos, és a dir, el 79%. Entre aquests municipis s'inclou l'Ajuntament de Tarragona, tot i que només pel que fa a les competències relacionades amb la gestió d'alta de l'IVTM i la gestió de multes i sancions.

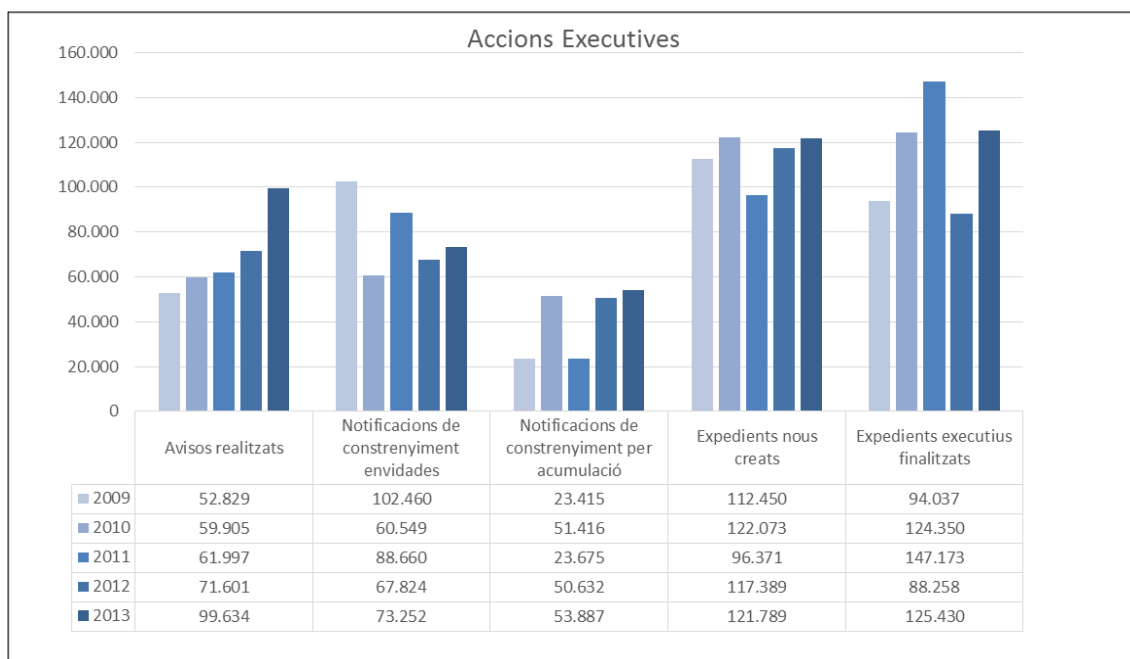
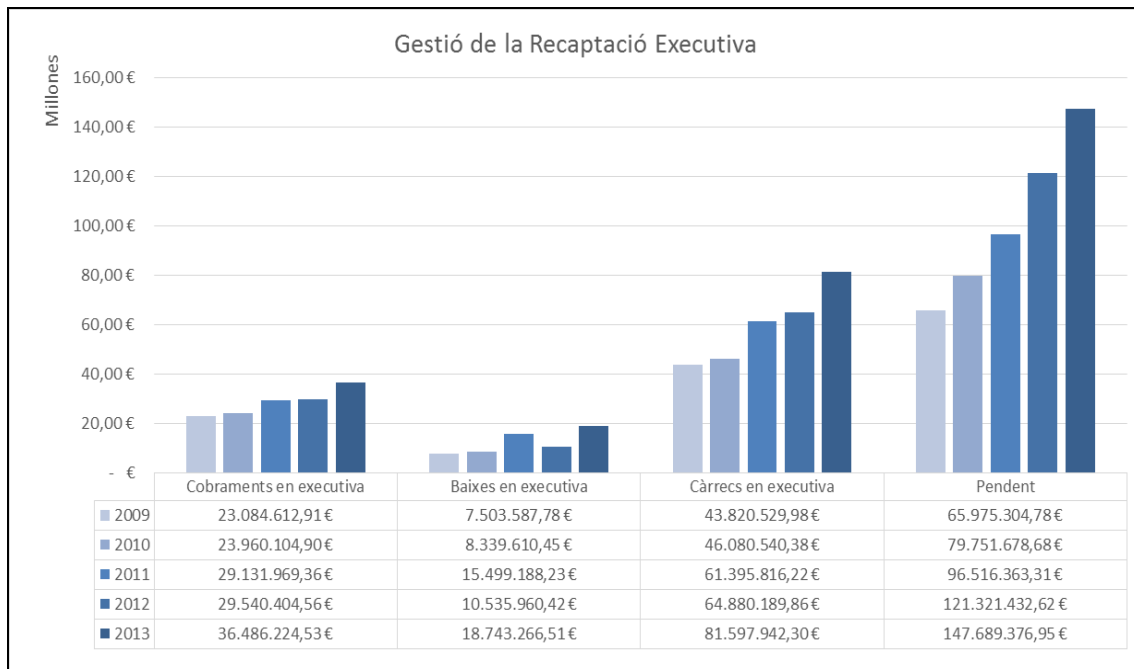
4.1.1 Recaptació voluntària

Comprèn el cobrament dels drets liquidats directament per BASE-Gestió d'Ingressos o pels ens delegants per qualsevol dels mitjans admesos (domiciliacions, oficines, bancs, transferències, TPV i Internet).

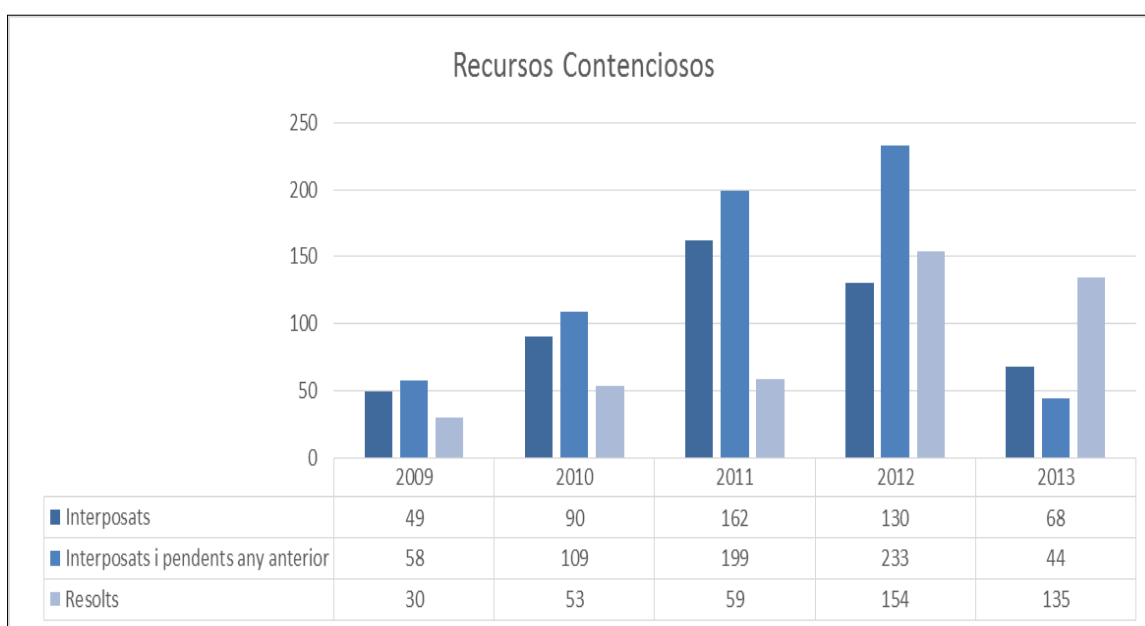
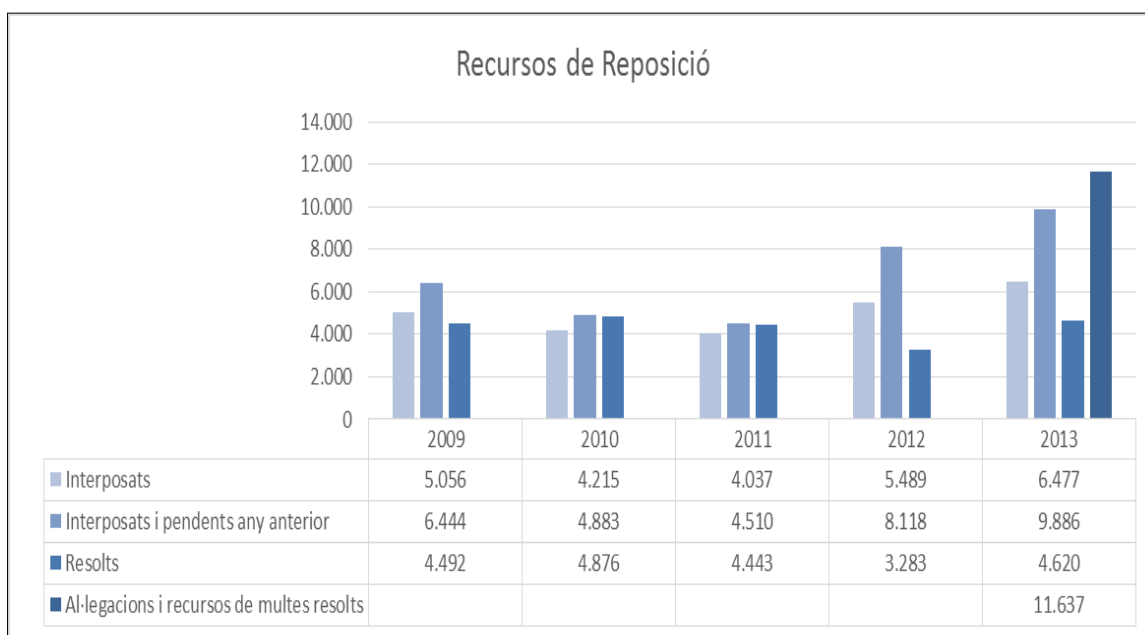
4.1.2 Recaptació executiva

Comprèn l'exercici de les funcions administratives conduents al cobrament dels deutes tributaris i altres ingressos de dret públic en període executiu, mitjançant el compliment espontani de l'obligat tributari o, en el seu defecte, mitjançant el procediment administratiu de constrenyiment.

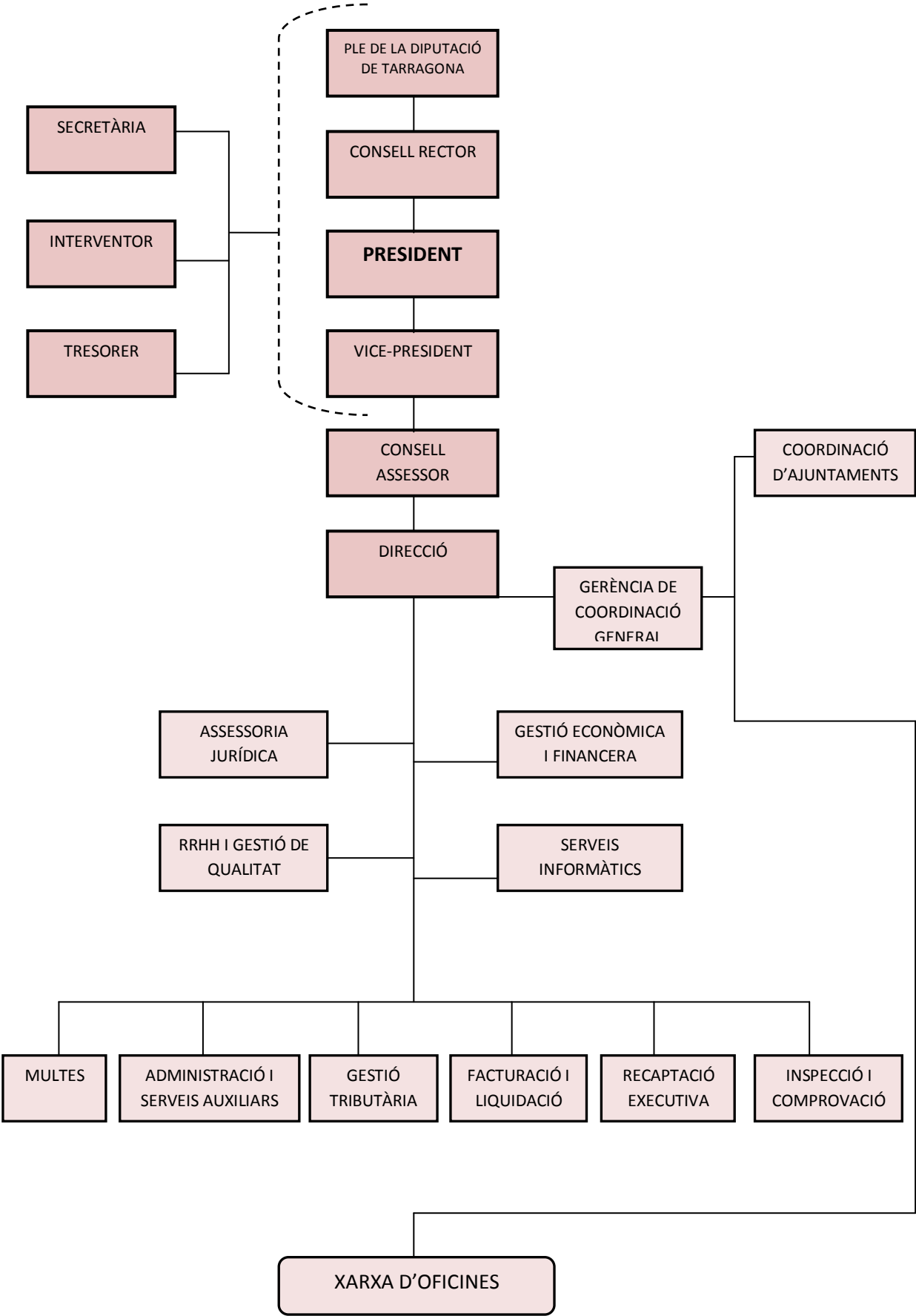

4.1.3 Assessoria jurídica i representació legal

Comprèn l'assessorament legal als municipis delegants, la determinació i control de la correcta aplicació de la normativa jurídica general en les actuacions i procediments que es realitzin en el compliment de les funcions encomanades a BASE-Gestió d'Ingressos, així com la gestió i resolució dels recursos i reclamacions interposats contra actes de BASE-Gestió d'Ingressos en l'exercici de les competències delegades pels ajuntaments en matèria de gestió i recaptació d'ingressos.

4.2 Organització

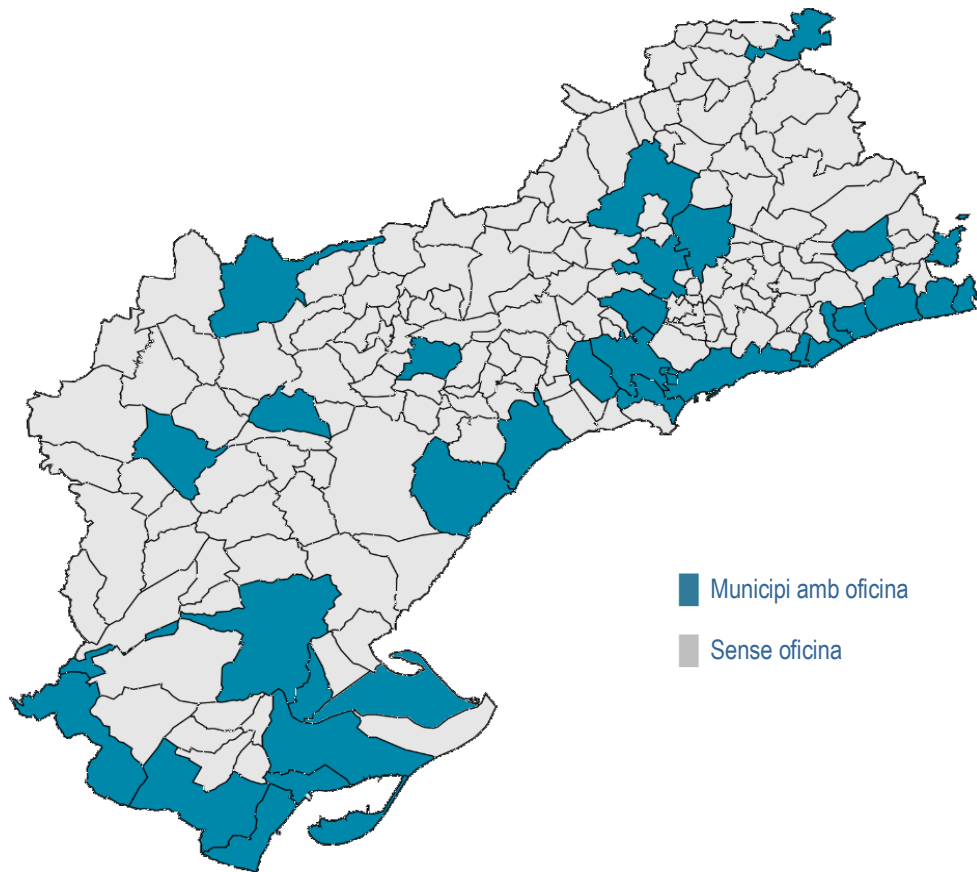

4.3 Xarxa d'oficines

BASE disposa d'una Xarxa d'oficines distribuïdes per tota la província de Tarragona per donar una atenció personalitzada i facilitar l'acompliment de les obligacions tributàries dels ciutadans.

- Donar informació completa i veraç als ciutadans sobre l'estat de la tramitació dels expedients, el compliment de les seves obligacions tributàries, tràmits i requisits que han de complir.
- Facilitar els formularis aprovats per BASE-Gestió d'Ingressos i ajudar a emplenar-los.
- Punt d'atenció de BASE-Gestió d'Ingressos com a entitat de registre de certificats digitals idCAT.
- Expedir acreditacions de pagament.
- Registrar la documentació presentada pels ciutadans, ajuntaments i altres ens.
- Informar sobre l'estat de l'emissió de padrons i liquidacions, i dels seus mitjans de pagament, domiciliacions bancàries i terminis.
- Expedir documents de pagament en període voluntari i executiu dels deutes delegats.
- Realitzar tasques administratives, de camp i de suport en la tramitació dels expedients tributaris.
- Tramitar les sol·licituds presentades de:
 - Canvis d'adreça fiscal
 - Domiciliacions bancàries
 - Bonificacions
 - Ajornaments i fraccionaments
 - Baixes i duplicats del permís de circulació
 - Altes i prorratejos de l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica
 - Alteracions cadastrals
- Facilitar còpies dels documents que formen part dels expedients amb les excepcions legalment previstes.
- Generar i emetre autoliquidacions.

- Informar telefònicament, amb les limitacions legalment establertes, els ciutadans sobre els temes següents:
 - Canvi de domicili fiscal
 - Domiciliacions bancàries
 - Reenviament de documents de pagament
 - Informació general d'interès tributari
 - Calendari fiscal

5.- Recursos propis de les hisendes locals catalanes

Pel que fa al marc normatiu de les hisendes locals, la Constitució espanyola (CE) “garanteix l'autonomia dels municipis” (art. 140 CE) i preveu que les hisendes locals hauran de disposar dels mitjans suficients per desenvolupar les seves funcions, els quals provindran, fonamentalment, de tributs propis i de la participació en els de l'Estat i de les comunitats autònomes (art. 142 CE).

Amb el procés de reforma dels estatuts d'autonomia de diverses comunitats autònomes, entre d'altres Catalunya, es van introduir reformes tendents a ampliar les seves competències normatives en matèria d'hisendes locals. En concret, l'art. 218.2 EAC preveu: “La Generalitat té competència, en el marc establert per la Constitució i per la normativa de l'Estat, en matèria de finançament local. Aquesta competència pot incloure la capacitat legislativa per a establir i regular els tributs propis dels governs locals i inclou la capacitat per a fixar els criteris de distribució de les participacions a càrrec del pressupost de la Generalitat”.

L'article 217 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya preveu que les finances locals es regiran pels principis de suficiència de recursos, equitat, autonomia i responsabilitat fiscal. Igualment, l'art. 218.3 EAC indica que els governs locals tenen capacitat per regular les seves pròpies finances “en el marc de les lleis”, i que poden fixar la quota o el tipus dels tributs, les bonificacions i les exempcions “dins dels límits que estableixin les lleis”, és a dir, que el seu marge d'autonomia dependrà del que hagi previst el legislador estatal.

A la vista de la normativa constitucional i estatutària, resulta clar que la legislació de l'Estat ocupa un paper preeminent a l'hora de regular les hisendes locals. En aquest sentit, les principals normes amb rang de llei que tracten aquesta matèria són la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de Bases de Règim Local (LBRL), i el Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals (TRLRHL). Igualment, també cal destacar el Reial Decret Legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei del Cadastre Immobiliari (TRLCI).

5.1 Impostos municipals

D'acord amb l'art. 59 TRLRHL, tots els ajuntaments exigiran els Impostos sobre Béns Immobles, sobre Activitats Econòmiques i sobre Vehicles de Tracció Mecànica, mentre que els Impostos sobre Construccions, Instal·lacions i Obres i sobre l'Increment de Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana tenen caràcter facultatiu. Igualment, també es presenten altres recursos tributaris (taxes i contribucions especials) i no tributaris (preus públics i multes) dels municipis i d'altres entitats locals.

5.1.1 Impost sobre Béns Immobles

L'impost sobre béns immobles (IBI) és un impost directe, de caràcter real, que grava el valor dels béns immobles de naturalesa urbana, rústica o de característiques especials. Es considera un impost directe perquè grava la titularitat de determinats drets reals sobre immobles. Es real perquè es grava la titularitat dels immobles amb independència del subjecte, que no intervé més que com a obligat al pagament del tribut.

Tanmateix, és la titularitat de certs drets sobre béns immobles, fonamentalment del dret de propietat però també de drets reals d'usdefruit i superfície, així com de concessions administratives sobre els immobles (art. 61.1 TRLRHL). La naturalesa d'un immoble, la determina la catalogació del sòl que atorgui la Direcció General del Cadastre o, en el cas dels de característiques especials, per les seves condicions tècniques. Els béns immobles de característiques especials (article 8 del Real Decret Legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el Text Refós de la Llei del Cadastre), constitueixen un conjunt complex d'ús especialitzat, integrat per sòl, edificis, instal·lacions i obres d'urbanització i millor que, pel seu caràcter unitari i per estar lligat de forma definitiva per al seu funcionament, es configura a efectes cadastrals com un únic bé immoble. En particular, es consideren béns immobles de característiques especials els compresos en els següents grups: a) Els destinats a la producció d'energia elèctrica i gas i al refinament de petroli, i les centrals nuclears. b) Les preses, salts d'aigua i embasaments, excepte les destinades exclusivament al rec. c) Les autopistes, carreteres i túnels de peatge. d) Els aeroports i ports comercials.

Segons l'article 63 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, són subjectes passius de l'IBI les persones naturals i jurídiques, i les entitats previstes en l'article 35.4 de la Llei general tributària, que tinguin la titularitat sobre un dret que sigui constitutiu del fet imposable d'aquest impost.

El contribuent és el subjecte que tingui atribuïdes les facultats d'utilitzar i gaudir el bé immoble inherents al domini.

Si hi ha diferents titulars amb drets sobre un immoble, s'estableix que, en primer lloc, són subjectes passius els titulars de concessions administratives, en segon lloc, els titulars de drets de superfície, els titulars de drets reals d'usdefruit i, en darrer lloc, els titulars de drets de propietat. L'existència d'un dret anterior exclou que titulars amb drets posteriors puguin ser subjectes passius de l'IBI. D'aquesta forma, si coincideix un dret d'usdefruit i un de propietat, el subjecte passiu és l'usufructuari.

La base imposable, la base liquidable i el tipus de gravamen són els tres elements dels que depèn la quantificació del deute tributari, representada per la quota.

La gestió està compartida entre l'Estat, que assumeix la competència exclusiva sobre la gestió cadastral, i la gestió tributària, que correspon als ajuntaments. Cada ajuntament determina en les ordenances fiscals les dates del pagament. Finalitzat el període de pagament en voluntària, el deute serà exigit en via executiva, amb el recàrrec i els interessos de demora corresponents.

5.1.2 Impost sobre Activitats Econòmiques

L'Impost sobre Activitats Econòmiques (IAE) és un impost directe, real i objectiu que té com a fet imposable el mer exercici, en territori espanyol, d'activitats empresarials, professionals o artístiques.

És real en la mesura en que no té en compte el subjecte per a configurar l'objecte de gravamen, representant la titularitat un paper secundari, i no s'avé amb les característiques del subjecte passiu per a quantificar el gravamen.

La determinació de lloc concret del territori nacional en que es realitza l'activitat gravada resulta rellevant, a efectes de l'exacció i percepció dels tres tipus de quotes de l'impost; municipals, provincials i nacionals. L'exacció de les quotes municipals correspon als Ajuntaments, que faran seu l'import de les mateixes. L'exacció de les

quotes provincials i nacionals es realitzarà per l'Agència Estatal d'Administració Tributària, que procedirà a la seva distribució entre Ajuntaments i Diputacions de la província respectiva -quotes provincials- o entre els Ajuntaments i Diputacions de territori comú –quotes nacionals-.

Aquest impost tindrà com a subjectes passius les persones físiques i jurídiques, així com les entitats sense personalitat jurídica, que realitzin aquestes activitats econòmiques subjectes a gravamen (art. 78 i 83 TRLRHL), amb independència de qui sigui el titular o propietari del local en que aquesta es desenvolupi. Els subjectes passius tampoc hauran d'estar inclosos en cap de les exempcions establertes en l'article 82 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

Cada ajuntament determina en les ordenances fiscals les dates del pagament. Finalitzat el període de pagament en voluntària, el deute serà exigit en via executiva, amb el recàrrec i els interessos de demora corresponents.

A diferència de la gestió tributària, que inclou les funcions de liquidació, inspecció i recaptació, la gestió censal comprèn la formació de la matrícula de l'impost, la qualificació de les activitats econòmiques i l'assenyalament de les quotes. Contra els actes de gestió s'interposaran els recursos i reclamacions que resultin d'aplicació, segons la seva naturalesa.

5.1.3 Impost sobre Vehicles de Tracció Mecànica

L'impost sobre vehicles de tracció mecànica és un tribut directe, que grava la titularitat dels vehicles d'aquesta naturalesa , aptes per a circular per les vies públiques, qualsevol que sigui la seva classe i categoria. La seva regulació es troba als articles del 92 al 99 TRLRHL, configurant-se com un impost de titularitat municipal, i d'exacció obligatòria per als Ajuntaments. Els municipis, per tant, seran els competents per a la seva gestió i recaptació, i, concretament, l'Ajuntament del domicili que consti al permís de circulació del vehicle.

És un impost objectiu perquè grava la titularitat del vehicle, independentment de qualsevol circumstància personal del subjecte titular del vehicle, amb excepció de les exempcions previstes a la Llei, i de si el vehicle circula efectivament o no.

l és un impost periòdic, coincidint, com a regla general, el seu període impositiu amb l'any natural amb l'excepció de la primera adquisició del vehicle, que en aquest cas, el període començarà el dia de l'adquisició.

Aquest impost, l'han de pagar anualment els propietaris de vehicles donats d'alta a la Direcció General de Trànsit, com a titulars del vehicle (persona física o jurídica que consta en el permís de circulació del vehicle), i que no els sigui d'aplicació cap de les exempcions establertes en l'article 93 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

El TRLHL fixa unes tarifes mínimes, que, potestativament, poden ser incrementades pels Ajuntaments, aplicant, sobre aquestes, un coeficient que mai podrà ser superior a dos.

La gestió, liquidació, inspecció i recaptació, així com la revisió dels corresponents actes administratius de gestió tributària d'aquest impost, corresponen a l'Ajuntament titular del tribut. Cada ajuntament determina en les ordenances fiscals les dates del pagament. Finalitzat el període de pagament en voluntària, el deute serà exigit en via executiva, amb el recàrrec i els interessos de demora corresponents.

En relació amb el pes de l'IVTM en el conjunt dels recursos de què disposen els municipis catalans, aquest és l'impost municipal més important després de l'IBI, tot i que només representa el 4,48% dels ingressos dels ajuntaments de la província de Barcelona, el 4,48% dels de la de Girona, el 4,27% dels de la de Lleida i el 4,19% dels de la de Tarragona.

5.1.4 Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres

L'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) va ser introduït per la Llei 39/1988, reguladora de les Hisendes Locals, tot i que amb anterioritat ja s'exigien taxes municipals per conceptes similars. Aquest impost té caràcter facultatiu en funció del que decideixi cada municipi, i té com a fet imposable la realització, dins del terme municipal, de qualsevol construcció, instal·lació o obra per a la qual s'exigeixi l'obtenció de la corresponent llicència d'obres o urbanística del corresponent ajuntament (art. 100 TRLRHL).

Són característiques d'aquest impost, que és real, perquè en el seu fet imposable no hi ha referència a cap persona determinada, és objectiu al no tenir en compte les circumstàncies personals o familiars del subjecte, i és de titularitat municipal, però d'exacció potestativa per l'Ajuntament el qual haurà d'acordar expressament la seva imposició i dictar una Ordenança Fiscal reguladora. Les tasques de gestió d'aquest impost corresponen a l'Ajuntament, encara que podran establir-se fórmules de delegació i col·laboració amb altres Entitats territorials.

La meritació de l'impost es produeix en el moment de l'inici de la construcció, instal·lació o obra i, per tant, a diferència dels altres impostos municipals mencionats prèviament, no és un impost periòdic sinó instantani.

Són operacions exemptes, amb caràcter general, les construccions, instal·lacions i obres, tant d'inversió com de conservació, de les que siguin amos l'Estat, la Comunitat Autònoma o les Entitats Locals, sempre que es destinin directament a carreteres, ferrocarrils, ports, aeroports, obres hidràuliques o sanejament de poblacions i de les seves aigües residuals, encara que la seva gestió la realitzin organismes autònoms.

Aquest impost, l'han de pagar, a títol de contribuents, les persones propietàries de la construcció, instal·lació o obra, siguin o no propietaris de l'immoble sobre el qual es porti a terme. Ara bé, quan la construcció, instal·lació o obra no sigui realitzada pel propietari, l'hauran de pagar, a títol de substitut, les persones que sol·licitin les llicències corresponents o realitzin les construccions, instal·lacions o obres.

Cada ajuntament determina en les seves ordenances fiscals la regulació del tribut, i en conseqüència el règim de liquidació i el termini de pagament. Finalitzat el període de pagament en voluntària el deute serà exigit en via executiva amb el seu corresponent recàrrec i, si escau, amb els interessos de demora.

La rellevància quantitativa de l'ICIO per als municipis de Catalunya és força limitada, ja que d'acord amb els pressupostos de l'any 2010, només representa l'1,45% dels ingressos dels ajuntaments de la província de Barcelona, el 2% dels de la de Girona, l'1,86% dels de la de Lleida i l'1,96% dels de la de Tarragona.

5.1.5 Impost sobre l'Increment del Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana

L'Impost sobre l'Increment del Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana (IIVTNU) és un tribut directe, que grava l'increment de valor d'aquests terrenys que es posi de manifest com a conseqüència de la transmissió de la seva propietat per qualsevol títol o de la constitució o transmissió de qualsevol dret real de gaudi, limitador del domini, sobre aquests terrenys (art. 104 TRLRHL).

És un impost real i objectiu que recau sobre la renda que s'obté com a increment patrimonial, per exemple, al transmetre's un immoble urbà. És un impost instantani perquè el seu fet imposable es produeix amb la constitució o transmissió d'un dret real sobre el bé, limitador del domini.

Per tal de determinar la seva base imposable serà necessari conèixer el valor del terreny en el moment de la meritació, per al qual s'estableixen diferents criteris. Així, en el cas de les transmissions, es tindrà en compte el valor que tinguessin els terrenys a efectes de l'IBI (art. 107 TRLRHL), és a dir, que s'hauran de tenir en compte els corresponents valors cadastrals. Per tant, l'IIVTNU manté una estreta relació amb l'IBI, ja que el valor cadastral és fonamental per determinar la base imposable de tots dos impostos.

El responsable de pagar l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana depèn del tipus de transmissió realitzada:

- En una transmissió onerosa (compravenda, permuta, etc.), la plusvàlua l'ha de pagar la part venedora.
Excepció: Quan la transmissió sigui onerosa i el transmissor sigui no resident a Espanya, és l'adquirent qui està obligat a pagar aquest impost.
- En una transmissió lucrativa (herència, donació), la plusvàlua l'ha de pagar qui adquireix el bé (la part adquirent).

La gestió de l'impost correspon a l'Ajuntament titular del mateix. Aquesta pot articular-se a través de la declaració del propi subjecte passiu, o mitjançant el sistema d'autoliquidació si el municipi ha establert tal sistema a la corresponent Ordenança. En ambdós casos, els terminis seran els mateixos.

L'IIVTNU es merita quan es produeix la transmissió. Per tant, l'obligació tributària apareix a partir d'aquest moment. Aquest impost es gestiona per declaració dels obligats tributaris, els quals ho han de comunicar a l'ajuntament on radica l'immoble que s'ha transmès, en el termini de 30 dies hàbils des del moment que es produeix la transmissió. Quan la transmissió és per herència, l'hereu té sis mesos per declarar el fet des del moment de la defunció. En situacions extraordinàries es pot sol·licitar que el termini de declaració s'ampliï a un any.

6.- Contribucions especials

Segons s'estableix en el Text Refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals, constitueix les contribucions especials l'obtenció pel subjecte passiu d'un benefici o d'un augment de valor dels seus béns com a conseqüència de la realització d'obres públiques o de l'establiment o ampliació de serveis públics, de caràcter local, per les entitats respectives. Per tant, s'entendrà com a subjectes passius de les contribucions especials les persones físiques i jurídiques i les entitats a què es refereix l'article 35.4 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, especialment beneficiades per la realització d'aquestes obres o per l'establiment o l'ampliació dels serveis locals que originin l'obligació de contribuir.

Es consideren persones especialment beneficiades:

- a) En les contribucions especials per realització d'obres o establiment o ampliació de serveis que afectin béns immobles, els seus propietaris.
- b) En les contribucions especials per realització d'obres o establiment o ampliació de serveis a conseqüència d'explotacions empresarials, les persones o entitats titulars d'aquestes.
- c) En les contribucions especials per l'establiment o l'ampliació dels serveis d'extinció d'incendis, a més dels propietaris dels béns afectats, les companyies d'assegurances que exerceixin la seva activitat en el ram, al terme municipal corresponent.
- d) En les contribucions especials per construcció de galeries subterrànies, les empreses subministradores que les hagin de fer servir.

Base imposable

La base imposable de les contribucions especials està constituïda, com a màxim, pel 90 per cent del cost que l'entitat local suporti per la realització de les obres o per l'establiment o l'ampliació dels serveis. Als efectes de determinar la base imposable, s'entén per cost suportat per l'entitat la quantia resultant de restar a la xifra del cost total l'import de les subvencions o auxilis que l'entitat local obtingui de l'Estat o de qualsevol altra persona, o entitat pública o privada.

El cost total pressupostat de les obres o els serveis té caràcter de mera previsió. Si el

cost real és més gran o més petit que el previst, s'ha de prendre aquell a l'efecte de calcular les quotes corresponents.

Meritació

Les contribucions especials es meriten en el moment en què les obres s'hagin executat o el servei s'hagi començat a prestar. Si les obres són fraccionables, la meritació s'ha de produir per a cada un dels subjectes passius des que s'hagin executat les corresponents a cada tram o fracció de l'obra.

Acords d'imposició i d'ordenació

L'acord relatiu a la realització d'una obra o a l'establiment o l'ampliació d'un servei que s'hagi de costejar mitjançant contribucions especials no es pot executar fins que s'hagi aprovat l'ordenació concreta d'aquestes. Aquest acord d'ordenació ha de contenir la determinació del cost previst de les obres i els serveis, de la quantitat que s'ha de repartir entre els beneficiaris i dels criteris de repartiment. Si s'escau, l'acord d'ordenació concret es pot remetre a l'ordenança general de contribucions especials, si n'hi ha.

Una vegada adoptat l'acord concret, i determinades les quotes que s'han de satisfer, les quotes s'han de notificar individualment a cada subjecte passiu si aquest o el seu domicili són coneguts, i, si no ho són, per edictes. Els interessats poden formular recurs de reposició davant l'ajuntament, que pot versar sobre la procedència de les contribucions especials, el percentatge del cost que hagin de satisfer les persones especialment beneficiades o les quotes assignades.

6.1 Contribucions especials als Ajuntaments

Segons les normes incloses a la secció 4a del Capítol III del Títol I de la Llei Reguladora d'Hisendes Locals, els ajuntaments poden establir i exigir contribucions especials per la realització d'obres o per l'establiment o l'ampliació de serveis municipals. A l'empara del que preveuen aquestes normes, la Diputació de Tarragona, com a serveis centrals, aprova amb caràcter general l'Ordenança Fiscal General Reguladora de Contribucions

Especials per a l'any 2014, per a regular la imposició i ordenació de les contribucions especials que, com a tribut de caràcter finalista, pot exigir un Ajuntament.

Imposició i ordenació de contribucions especials

L'organisme podrà acordar la imposició i l'ordenació de contribucions especials, entre altres, i sempre que aquestes produeixin un benefici especial o augment de valor dels béns dels subjectes passius:

- a) Per l'obertura de carrers i places i la pavimentació de les calçades.
- b) Per la instal·lació, renovació i substitució de xarxes de distribució de l'aigua, de xarxes de clavegueres i desguàs d'aigües residuals.
- c) Per l'establiment i substitució de l'enllumenat públic i per la instal·lació de xarxes de distribució d'energia elèctrica.
- d) Per l'eixamplament i noves alineacions dels carrers i places ja obertes i pavimentades i per la modificació de les rasants.
- e) Per la substitució de calçades, voreres, absorbidors i boques de rec de les vies públiques urbanes.
- f) Per l'establiment i ampliació del servei d'extinció d'incendis.
- g) Per la construcció d'embassaments, canals i altres obres per a la irrigació de finques.
- h) Per la realització d'obres de captació, embassament, dipòsit, conducció i depuració d'aigües per al proveïment.
- i) Per la construcció d'estacions depuradores d'aigües residuals i col·lectors generals.
- j) Pel desmunt, terraplenament i construcció de murs de contenció.
- k) Per la realització d'obres de dessecament i sanejament i de defensa de terrenys contra crescudes i inundacions i la regulació i desviació de cursos d'aigua.
- l) Per la construcció de galeries subterrànies per a l'allotjament de xarxes i canonades de distribució d'aigua, gas i electricitat i perquè siguin utilitzades per xarxes de serveis de comunicació i informació.
- m) Per la realització, l'establiment o ampliació d'altres obres o serveis municipals, quan de les mateixes derivi un benefici o augment de valor dels béns dels subjectes passius.

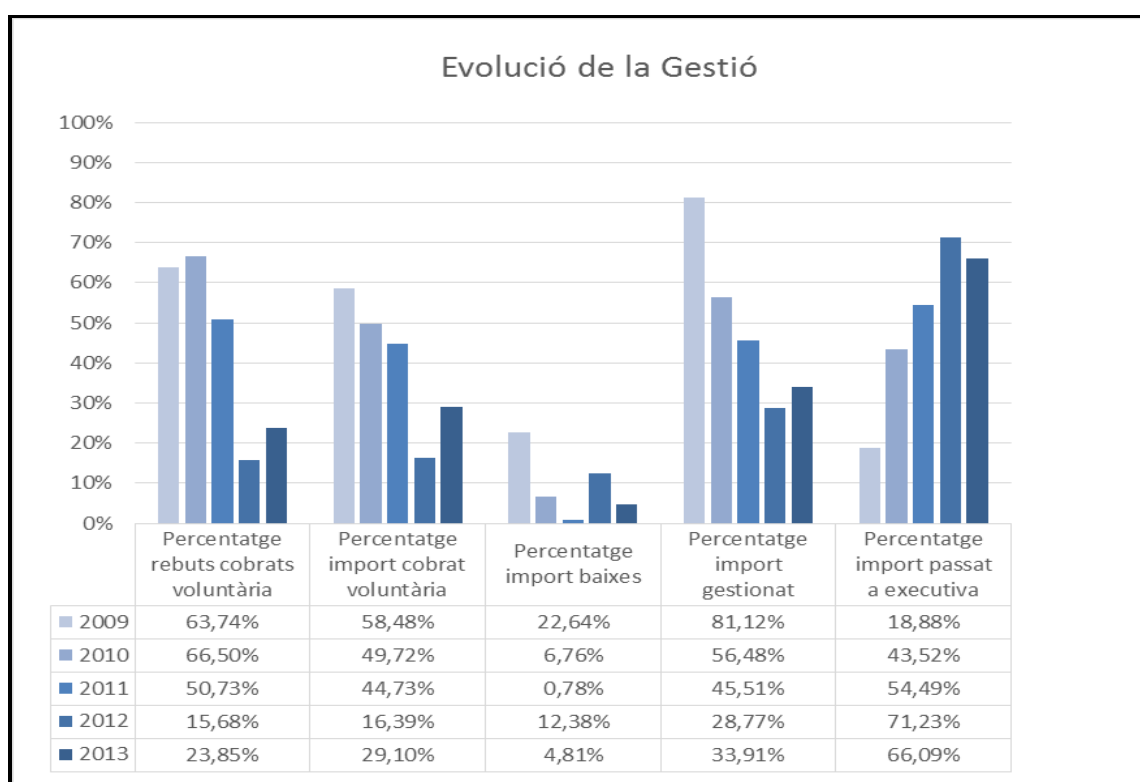
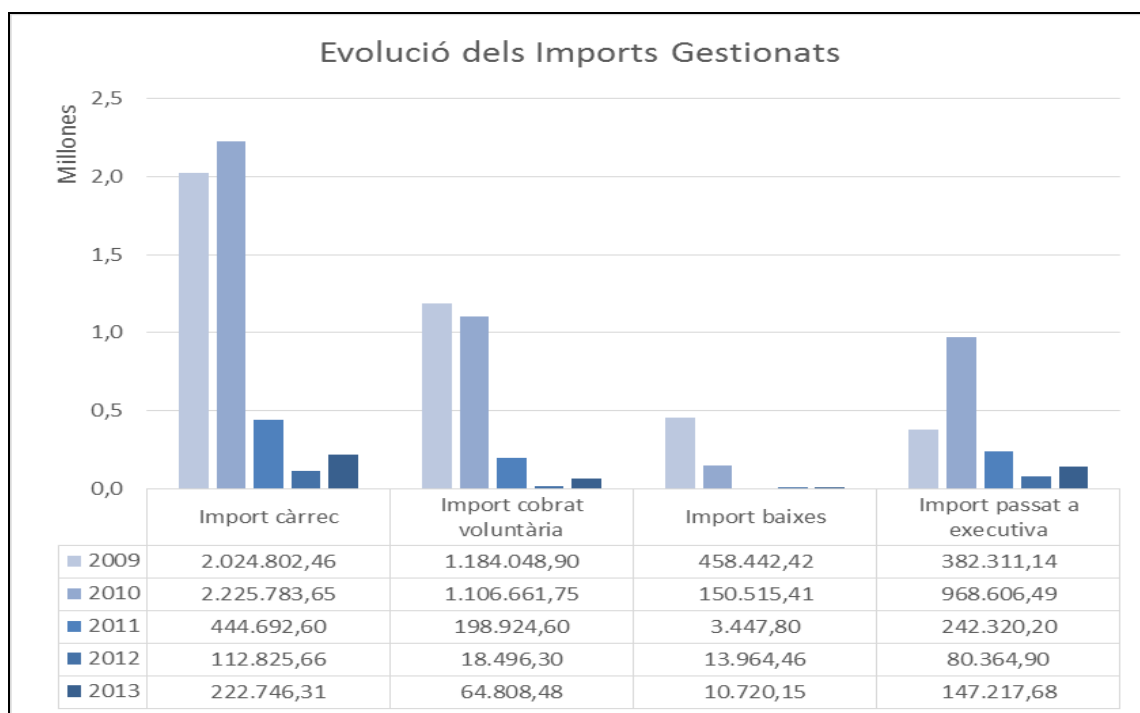
Per a determinar la identitat dels subjectes passius, l'organisme investigarà les dades obrants en els seus registres fiscals. A tal efecte, les contribucions especials han de recaure directament sobre les persones naturals o jurídiques que apareixen com a propietàries d'immobles al padró de l'Impost sobre béns immobles o com a titulars d'explotacions o negocis a la matrícula de l'Impost sobre activitats econòmiques, sense perjudici, en ambdós casos, de la diferent titularitat que puguin acreditar els interessats mitjançant l'aportació del document que contingui el títol corresponent, en la data en què s'acabin les obres o en la data en què s'iniciï la prestació del servei.

A l'acord d'ordenació, la Corporació determinarà el percentatge del cost de les obres, de l'establiment o ampliació del servei que constituirà, en cada cas concret, que representi la base imposable de la contribució especial de què es tracti, amb el límit, sempre, del 90 per cent a què es refereix la LRHL.

No obstant el disposat en els apartats anteriors, en el cas de delegar-se la recaptació en voluntària i/o executiva en BASE - Gestió d'Ingressos, Organisme autònom de la Diputació de Tarragona, regiran en aquesta matèria les disposicions contingudes a l'Ordenança General de liquidació, inspecció, comprovació i recaptació dels ingressos de dret públic de l'organisme autònom de gestió d'ingressos de dret públic de la Diputació de Tarragona.

6.1.1 Contribucions especials a la Diputació 2009-2013

Cal a dir que a conseqüència de la crisi econòmica i al tractar-se d'un tribut que es genera arran de la realització d'obres públiques o de l'establiment o ampliació de serveis públics és inevitable que s'hagi produït una davallada en la generació de càrrecs.

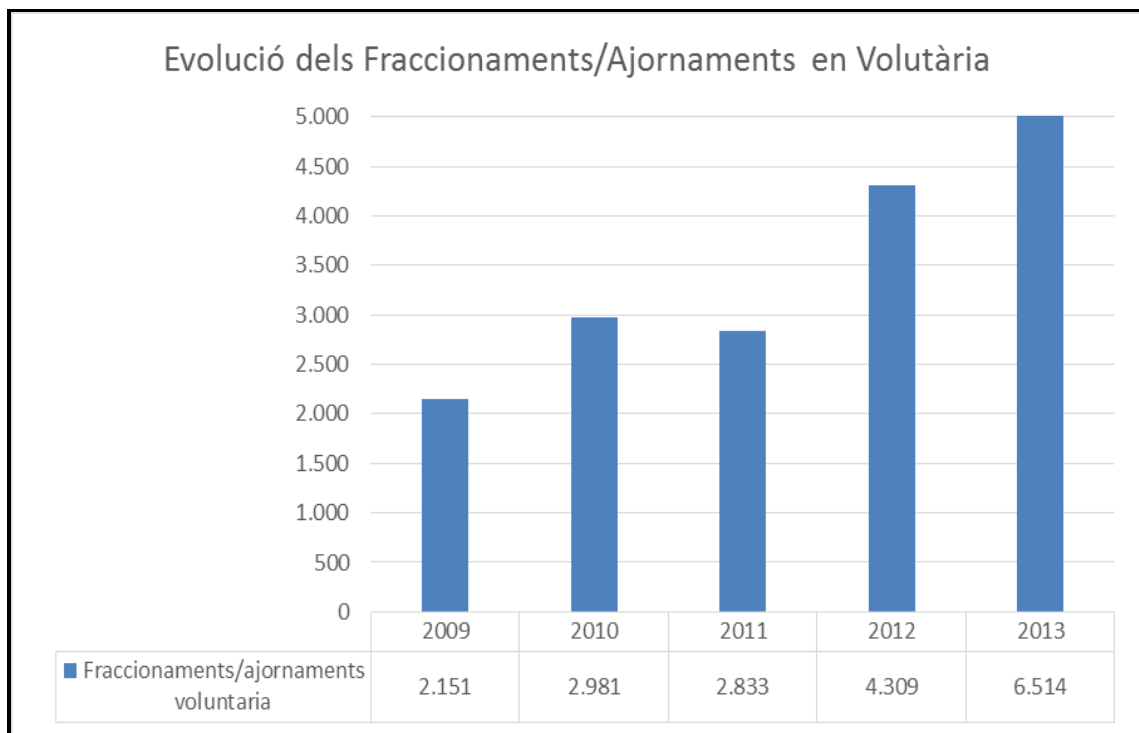

Primerament cal especificar que un cop finalitzat el període de pagament en voluntària, el deute serà exigit en via executiva, amb el recàrrec i els interessos de demora corresponents per part de l'organisme corresponent. Tal com podem observar

en aquest últim gràfic, l'any 2009 el percentatge cobrat en voluntària era molt superior que el recaptat en executiva, però a partir de l'any 2012 comencen a canviar els papers i la recaptació de les contribucions especials incrementa molt per damunt de la voluntària. Aquest fet pot deure's a la situació de dificultat econòmica que pateix la població actualment i que repercuteix directament en el pagament dels seus impostos i comporta que els hi finalitzin els períodes de pagament voluntari que estableix cada organisme en les seves ordenances fiscals.

Una altra conseqüència que pot mostrar-se en el pagament dels impostos i a la vegada derivada de la mateixa crisi econòmica pot ser la sol·licitud per part del ciutadà dels fraccionaments i ajornaments dels deutes, que és una modalitat de pagament que facilita al contribuent l'acompliment de les seves obligacions tributàries.

A continuació mostrem un gràfic on s'hi plasma l'evolució al llarg dels anys de la sol·licitud de fraccionaments i ajornaments en voluntària per part dels ciutadans:

6.1.2 Notificacions i recursos

Tal com em nombrat anteriorment, la Diputació provincial de Tarragona, cada any aprova l'Ordenança Fiscal General Reguladora de les Contribucions Especials pertanyent a l'any natural al qual s'aprovarà i en ella s'estableix que un cop establerta la quota a pagar pel contribuent, aquesta se li notificarà individualment sempre i quan ell i el seu domicili es coneguin. En cas contrari, es procedirà a la notificació per edictes on em trobat un exemple (Annex 1) al Butlletí Oficial de la Província de Tarragona.

En aquest edicte podem observar que part dels veïns contribuents els quals els hi tocava pagar una contribució especial per les obres de pavimentació i serveis de la Urbanització del Polígon II, de la punta de la Mora (Zona Belga), de Tarragona, van presentar un recurs contra la Resolució de l'Ajuntament de Tarragona en data 14 de juny de 2010, on se'ls notificava i se'ls requeria el pagament d'un quart termini d'aquestes contribucions especials.

Aquests van sol·licitar un ajornament d'aquest pagament i donada la impossibilitat es cita a un conjunt de veïns degut a que han resultat desconeguts en el domicili que li consta a l'Ajuntament o bé amb estan registrats amb dades insuficients, i que apareixen com a interessats a l'expedient administratiu relatiu a tal recurs, i d'aquesta manera puguin personar-se en l'indicat procediment en el termini de nou dies a constar des de la publicació d'aquest edicte al Butlletí Oficial de la Província de Tarragona.

Pel que fa als recursos, regulats a la pròpia Ordenança Fiscal General Reguladora de les Contribucions Especials, en el seu article 13.4 estableix que els interessats poden interposar un recurs de reposició davant de l'Ajuntament, que podrà versar sobre la procedència de les contribucions especials, el percentatge del cost que hagin de satisfer les persones beneficiades especialment, o les quotes assignades.

Per aquest motiu, presentem una *Sentència del Tribunal Suprem (sala 3) de 14 d'octubre de 1999* (Annex 2). A la sentència, hi trobem que D. Luis Francisco interposa un recurs contra l'Ajuntament de Tarragona pel qual es va aprovar definitivament el projecte de reparcel·lació del Pla Especial de Reforma Interior de l'avinguda on vivia.

En la seva desestimació en el recurs presentat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, presenta un recurs de cassació i exposava que els motius es basaven en la afirmació de que hauria d'haver sigut citat personalment en l'expedient de reparcel·lació per ser interessat segons uns convenis firmats per la seva causant amb l'Ajuntament de Tarragona, i la falta de citació personal mostra la disconformitat a Dret de l'acte recorregut.

Finalment, es determina que la part recurrent no tenia cap dret real sobre la finca que es tracta, ja que el seu dret de domini s'havia extingit al haver-li sigut adjudicat el bé a l'Ajuntament de Tarragona per impagament de contribucions especials per determinades obres d'urbanització i d'enllumenat a dita Avinguda. D'aquesta manera, l'Administració expropiant considerarà propietari o titular a qui amb aquest caràcter consti als registres públics que produeixin presumpció de titularitat que solament pot ser destruïda judicialment, i que l'Ajuntament demandat va realitzar ajustadament a Dret quan es va considerar a sí mateix propietari de la finca, o, el que és el mateix, quan no va citar personalment a la part actora a l'expedient de reparcel·lació per no ser titular de cap dret.

Al fallo es dictamina que es desestima el recurs de cassació presentat per la part actora i que confirmen la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i que se li atorguen a la part recurrent les costes del present recurs de cassació.

7.- Eficàcia en la recaptació d'ingressos locals a Catalunya

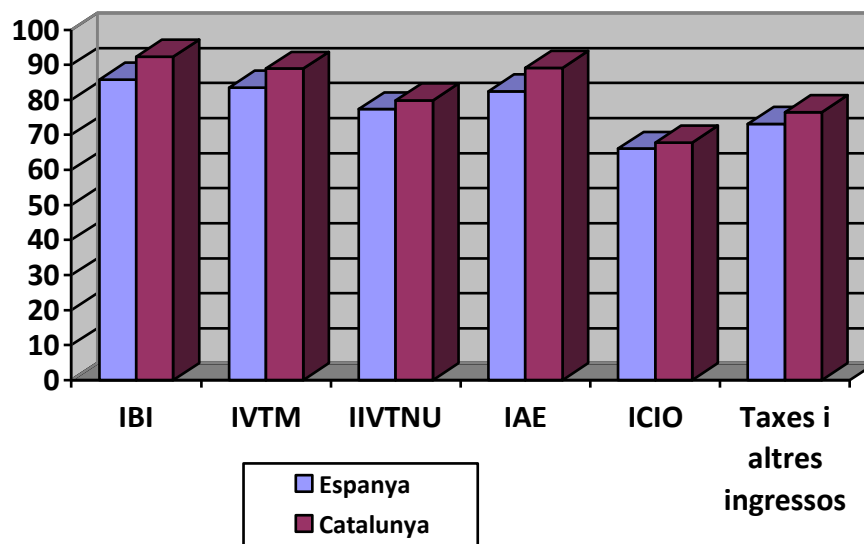
En el cas de Catalunya analitzarem l'evolució dels nivells d'eficàcia en la recaptació dels ingressos de les entitats locals de Catalunya. La taula següent inclou dades relatives al conjunt d'ens locals de Catalunya, tot i que cal tenir en compte que no tots els ens locals poden exigir tots els tipus d'ingressos següents. Per exemple, impostos com ara l'IBI corresponen únicament als municipis, mentre que els recàrrecs sobre impostos directes són propis de les diputacions i les entitats metropolitanes. En canvi, les taxes poden ser exigides per qualsevol dels ens locals.

	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
IBI	92,65	93,40	93,11	94,27	94,43	94,24	92,42	92,36
IVTM	89,24	90,17	90,42	90,65	90,64	90,24	89,63	88,32
IIVTNU	82,19	83,65	83,86	86,15	86,94	85,94	82,60	79,34
IAE	87,17	88,22	91,53	90,96	91,66	90,62	89,83	89,22
Recàrrecs sobre impostos directes	-	-	-	-	66,21	64,62	63,87	64,24
ICIO	87,86	88,70	86,11	85,10	87,01	85,96	76,92	67,77
Taxes i altres ingressos	75,03	77,03	75,95	76,70	76,52	77,96	76,18	76,48
Contribucions especials	42,04	43,64	45,62	44,25	43,57	40,87	44,37	38,05
Reintegraments	77,04	91,00	81,34	94,16	96,04	87,04	88,91	90,82
Altres ingressos	55,91	59,53	55,85	59,02	59,00	65,30	60,48	61,23

Taula 1. Dades extretes de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Tal com podem observar en aquesta taula, els impostos que es recapten amb un major grau d'eficàcia entre les entitats locals de Catalunya són l'IBI, l'IVTM i l'IAE, constituint així l'IBI, la part nuclear del finançament local. Ara bé, fins l'any 2007, es va produir un espectacular increment dels ingressos procedents de l'ICIO i l'IIVTNU, explotats per

l'auge de la construcció el qual els porta a ser un dels impostos que més recapten, mentre que les dades dels últims anys mostren un notable deteriorament de l'eficàcia en la recaptació d'aquests impostos potestatsius pel fet d'estar relacionats amb el mercat immobiliari. Igualment, cal destacar que el grau d'eficàcia en la recaptació dels recàrrecs sobre impostos directes és molt baix en comparació amb la situació relativa als principals impostos locals. Per tant, com a conclusió podem extreure'n que la crisi generalment està provocant una important caiguda dels ingressos tributaris, especialment els procedents dels impostos potestatsius els quals havien experimentat importants creixements els últims anys.

Gràfic 1. Comparació entre Catalunya i Espanya (2009). Escola d'Administració Pública de Catalunya

En aquest gràfic si comparem la situació a Catalunya amb la del conjunt de l'Estat durant l'any 2009, pot apreciar-se que els nivells d'eficàcia en la recaptació dels principals tributs locals eren molt similars, tot i que en conjunt la situació és lleugerament millor a Catalunya.

Tal com em comentat en la taula anterior, en el gràfic també pot observar-se que l'ICIO és l'impost que menys recaptació va obtenir durant el 2009 perquè ja em explicat que en els últims anys s'ha vist perjudicat per la crisi econòmica del mercat immobiliari, fet que comporta que no es duguin a terme activitats constructives.

7.1 Eficàcia en la recaptació d'ingressos als municipis de la província de Tarragona

	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
IBI	90,04	92,21	91,36	91,02	91,94	90,34	84,27	89,51
IVTM	89,09	89,02	89,77	87,94	88,55	87,42	85,57	86,19
IIVTNU	80,15	77,50	79,32	84,10	79,10	74,66	71,20	75,17
IAE	88,49	88,29	90,46	94,37	95,62	94,47	84,24	90,96
ICIO	89,25	90,37	92,59	82,64	86,10	87,24	74,06	61,79
Taxes i altres ingressos	75,39	78,26	75,80	79,24	72,89	74,44	74,88	75,55
Contribucions especials	48,12	41,48	28,09	37,67	46,65	32,35	39,42	30,82
Reintegraments	96,13	69,05	98,08	96,03	56,67	67,98	91,98	98,55
Altres ingressos	59,40	70,85	62,98	66,51	58,35	55,31	63,97	67,30

Taula 2. Dades extretes de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

En relació amb els municipis de la província de Tarragona, s'ha de destacar l'elevat grau d'eficiència en la recaptació de l'IAE (impost que grava l'exercici d'activitats empresarials, professionals o artístiques) que es va aconseguir entre 2005 i 2007, anys previs a l'entrada de la crisi econòmica, i tot i que és l'impost que més recapta, la situació ha empitjorat darrerament. Els possibles factors que influeixen en aquesta important recaptació poden ser que en els municipis de Tarragona, especialment a Reus, es troba el que consideren el segon carrer més comercial de Catalunya, i s'hi afegeix també la gran massa turística que reben els municipis costaners de Tarragona que comporta que moltes activitats empresarials es mantinguin. En segon lloc, s'hi troba l'IBI que pràcticament durant els anys de l'estadística es manté vora al 90% i té una gran recaptació perquè Tarragona i Reus són dos dels municipis de Catalunya que tenen més de 100.000 habitants fet que repercuteix positivament en aquest impost ja

que grava el valor dels béns immobles de naturalesa urbana, rústica o de característiques especials.

En el cas de l'ICIO, la reducció de l'eficàcia recaptatòria ha estat molt notable des de l'any 2007 al 2009 perquè com ja em comentat anteriorment, en aquest impost s'hi veuen reflectides les conseqüències de la crisi econòmica.

Com a conclusió podem aportar que la crisi econòmica ha afectat molt, especialment als ajuntaments, donada la importància en el conjunt dels seus ingressos que tenen aquells que provenen del territori i de l'activitat immobiliària.

8.- Impuestos locals en Dret Comparat

En aquest apartat efectuarem una breu presentació de la manera com es gestionen en altres països tributs similars als principals impostos locals que hi ha a l'estat espanyol, especialment a la província de Tarragona, amb la finalitat de detectar aquells aspectes d'aplicació i cooperació que puguin resultar útils per valorar i millorar la situació al nostre país. De fet, en altres països hi ha impostos locals que no tenen un equivalent a Espanya, com ara l'impost sobre les vendes que s'exigeix als Estats Units o els impostos locals sobre la renda propis dels països nòrdics, mentre que certs impostos locals espanyols, especialment els potestatsius, no existeixen normalment en altres estats. Ens centrarem fonamentalment en països del nostre entorn, com ara els principals estats de la Unió Europea, els Estats Units, i el Canadà i alguns països de l'Amèrica Llatina, ja que són aquells amb què tradicionalment s'han tingut més aspectes en comú.

8.1 Impuestos sobre la propietat immobiliària

Els impostos sobre la propietat immobiliària, el que coneixem com l'impost sobre els béns immobles (IBI), constitueixen els impostos locals més comuns i, de fet, en alguns països són els únics impostos locals que existeixen.

Alemanya

A Alemanya, aquest tribut es coneix amb el nom de Grundsteuer que recau sobre la titularitat de béns immobles i es tracta d'un impost poc controvertit en el debat públic, tot i que els ingressos que genera han crescut de manera important des del 1970.

Pel que fa a l'administració del Grundsteuer hi participen tant les administracions tributàries dels Länder (governos regionals) com les dels municipis. En concret, les primeres s'ocupen de determinar la base imposable, és a dir, de valorar els béns, i sobre aquestes dades els municipis aplicaran els tipus impositius que hagin aprovat per calcular la quantitat a pagar. Aquest intercanvi d'informació entre les administracions tributàries dels Länder i els municipis es realitza de manera periòdica. Respecte als criteris de valoració que s'utilitzen, aquests es troben recollits a la Llei de Valoració (Bewertungsgesetz). En aquest sentit, destaca el fet que els criteris de valoració emprats en l'impost sobre béns immobles eren els mateixos que s'empraven als efectes de l'impost sobre el patrimoni, però el fet que aquest darrer impost ja no

s'exigeixi sembla afavorir la possibilitat que en el futur el Grundsteuer sigui gestionat íntegrament pels municipis, encara que es considera que d'aquesta manera afectaria negativament la uniformitat de les valoracions. En base a la gestió d'aquest tribut, es creu que seria convenient millorar el procediment de valoració dels béns, ja que aquest es basa fonamentalment en els valors establerts l'any 1964 en els Länder que aleshores integraven la República Federal Alemanya, mentre que als territoris que s'hi van incorporar posteriorment s'apliquen els valors de 1935. Lògicament, aquesta situació resulta poc satisfactòria, ja que el mercat immobiliari no ha evolucionat de la mateixa manera a tot arreu.

Més enllà de la valoració dels béns immobles, pel que fa a les competències de gestió de l'impost cal tenir en compte els criteris generals previstos a la Constitució alemanya. Així, l'art. 108.4 de la mateixa preveu que la competència d'administració dels impostos municipals correspon als Länder, però permet que es pugui delegar totalment o parcialment a les entitats locals (d'igual manera s'estableix a l'Estat espanyol). Tot i així, els municipis ja s'encarregaven de gestionar els seus tributs fins i tot abans de l'aprovació de la Constitució i, en relació amb els municipis de l'antiga República Democràtica Alemanya, amb motiu de la integració es va preveure expressament a la llei de l'impost sobre béns immobles que la competència de gestió seria exercida pels municipis mentre la normativa dels Länder no establís el contrari.

Quant a les particularitats que presenta la gestió del Grundsteuer per les autoritats locals, resulta aplicable la normativa tributària general amb dues excepcions. En primer lloc, no s'aplica la normativa sobre execució forçosa que aquesta preveu, sinó la normativa sobre execució forçosa en l'àmbit administratiu que hagi previst la legislació del Land corresponent, i en segon lloc, els recursos que s'interposin contra els actes administratius dictats pels ajuntaments en relació amb el Grundsteuer no seran resolts pels tribunals de la jurisdicció financera, sinó pels de la jurisdicció administrativa.

En resum, a l'hora de gestionar l'impost sobre els béns immobles, l'activitat dels ajuntaments es basa en la informació sobre el valor dels immobles que han rebut de les administracions tributàries dels Länder.

França

El sistema fiscal de França preveu diversos impostos locals que recauen sobre la propietat immobiliària i que es troben regulats al Code Général des Impôts (CGI). Fonamentalment, pot distingir-se entre l'impost que recau sobre les edificacions i el que recau sobre els terrenys, tot i que tots dos tenen molts elements en comú. En tots dos casos, a l'hora de determinar la base imposable es parteix del valor cadastral dels béns immobles. En aquest sentit, és important assenyalar que el mateix Code Général des Impôts regula les regles de valoració dels béns immobles. Així mateix, els tipus impositius poden variar en funció del municipi.

De la mateixa manera com succeeix en altres països, la gestió del cadastre és una competència estatal. En concret, el Centre des Impôts Fonciers (Centre d'Impostos sobre la Propietat Immobiliària) és l'organisme dependent de la Direcció General de Finances Publiques que s'ocupa de la gestió del cadastre, és a dir, de registrar i valorar els béns immobles.

Respecte a la relació entre l'Estat i les entitats locals a l'hora de recaptar els impostos sobre la propietat immobiliària, pot destacar-se que a diferència del que succeeix en altres països, l'Estat s'encarrega de recaptar aquests impostos en nom dels ens locals. Pel que fa a la dinàmica de la gestió, l'Estat determina inicialment les bases imposables i després informa a les entitats locals. Seguidament, aquestes estableixen els tipus impositius tenint en compte les seves necessitats pressupostàries i els límits fixats per la llei. Posteriorment, l'administració tributària estatal s'encarrega de notificar als contribuents la quantitat a pagar, que és recaptada a través de la xarxa del Tresor Públic.

Regne Unit

Al Regne Unit, el principal impost local sobre la propietat immobiliària és el Council Tax, el qual s'exigeix a Anglaterra, a Escòcia i a Gal·les i està regulat per la Local Government Finance Act 1992. La recaptació d'aquest tribut suposa una quarta part dels ingressos de les entitats locals i és important per a la seva autonomia, ja que aquestes poden influir en la càrrega fiscal que s'aplicarà. El procediment a seguir per determinar la quantitat a pagar consisteix bàsicament a classificar l'habitatge en una

de les diferents franges de valor existents i, a partir d'aquí, determinar el tipus impositiu aplicable.

Canadà

En el cas del Canadà, l'impost local més important és el que recau sobre els béns immobles (property tax). El seu règim jurídic no és uniforme a tot el país, sinó que cada municipi pot influir en certs aspectes en el marc de la normativa aprovada en cada província i de les restriccions imposades per la Constitució federal. Per exemple, a l'hora de determinar la base imposable, en general es té en compte el valor de mercat dels béns, tot i que la legislació de les diferents províncies no és uniforme i coexisteixen diferents expressions. Tanmateix, la determinació d'aquest valor de mercat no la duu a terme una autoritat federal per al conjunt del país, sinó que hi ha diferents institucions a nivell provincial que s'encarreguen d'aquesta tasca. Ara bé, no totes les províncies segueixen el mateix model de gestió. En algunes, la valoració la duen a terme Crown Corporations, és a dir, societats propietat dels governs provincials que també compten amb la participació dels municipis en els seus consells d'administració. Una altra possibilitat és que una entitat sense ànim de lucre controlada pels municipis s'encarregui de la valoració dels béns immobles, o bé, també és possible que aquesta funció la realitzin directament les autoritats tributàries provincials o bé una agència del govern provincial.

En el cas de la província del Quebec s'hi mostren certes particularitats, principalment perquè el marc jurídic dels tributs municipals es troba regulat fonamentalment per la Llei sobre la fiscalitat municipal i diversos reglaments relatius a aspectes com ara les transferències d'anivellament o la valoració dels béns immobles. Pel que fa als impostos existents, s'exigeixen diverses modalitats d'impostos sobre immobles en funció de si tenen caràcter residencial, agrícola o industrial. Quant a l'avaluació dels béns immobles, algunes ciutats s'encarreguen d'aquesta tasca, per exemple, la Direcció de l'Avaluació Immobiliària de la Ciutat de Montreal el qual s'encarrega de determinar els censos o inventaris immobiliaris de les setze ciutats de l'àrea metropolitana de Montreal. En relació amb la gestió de l'impost, el mateix ajuntament de Montreal s'encarrega de notificar als contribuents la quantitat a pagar, i aquests

poden fer efectiu el pagament a través d'Internet, de les entitats financeres o de les oficines del mateix ajuntament.

Xile

En el cas de Xile, l'Impost Territorial és el tribut local més important, i recau sobre els béns immobles, ja siguin de caràcter urbà o bé agrícola. La base imposable d'aquest impost es fonamenta en la valoració fiscal dels béns immobles efectuada per l'administració tributària central, el *Servicio de Impuestos Internos* (SII). De fet, tota la gestió d'aquest impost local és competència d'aquest organisme, que s'encarrega de registrar les propietats i de recaptar les quotes corresponents. En aquest sentit, pot destacar-se que es permet pagar l'impost a través de la seva pàgina web.

Un cop exposats diferents països, podem dir que a Catalunya, l'IBI constitueix el recurs municipal quantitativament més important, de manera similar al que succeeix en la majoria de països del nostre entorn. Com s'exposa en aquest apartat relatiu al dret comparat, els models de gestió dels impostos sobre la propietat immobiliària abasten des de la gestió centralitzada per l'administració tributària de l'estat (França, Portugal, Xile) fins a la gestió descentralitzada (el Brasil o alguns municipis del Quebec), encara que el model més comú és que les autoritats estatals s'ocupin de determinar la base imposable de l'impost i les autoritats locals en tinguin atribuïda la recaptació. Aquest és també el model que se segueix a l'estat espanyol.

8.2 Impuestos sobre actividades económicas

Actualment són pocs els països en què hi ha impostos locals sobre activitats econòmiques, i la tendència sembla ser la seva progressiva supressió o la reducció de la càrrega fiscal que comporten. Tal com comentàvem anteriorment, l'Impost sobre Activitats Econòmiques (IAE) és una figura que solament l'apliquen cinc dels vint-i-vuit Estats Comunitaris en els seus sistemes fiscals nacionals, encara que amb certes diferències estructurals entre ells. A part d'Espanya, trobem aquest impost a Alemanya, França, Itàlia i Luxemburg.

A continuació presentem una taula que mostrarà la recaptació generada per el IAE en els cinc països comunitaris que l'apliquen (2008):

País	Recaptació anual (milions €)	Sobre el total del PIB (%)	Sobre el total dels ingressos impositius (%)
Luxemburg	538	1.47	4.03
Itàlia	39.314	2.54	5.91
Espanya	1.687	0.16	0.43
França	24.471	1.29	2.98
Alemanya	40.110	1.65	4.19

Taula 3. Taxes extretes de la Comissió Europea

Alemanya

En el cas d'Alemanya, el Gewerbesteuer és un dels impostos locals més importants. Es tracta d'un impost que afecta tant les persones jurídiques com les persones físiques que desenvolupin una activitat empresarial, i té com a fet imposable l'obtenció de beneficis empresarials. Aquest impost ha estat objecte de nombroses crítiques en els darrers anys, fonamentalment pel fet de limitar la competitivitat d'Alemanya a l'hora d'atraure inversions estrangeres i per les incoherències existents en la seva regulació. A més, el fet que es tracti d'un impost local que beneficiï especialment els municipis on hi ha grans empreses que en la pràctica operen en tot el país sol generar controvèrsies. Tanmateix, aquest impost és una de les principals mostres d'autonomia de les entitats locals ja que disposen de competències per modificar la càrrega fiscal dins de certs límits.

En relació amb la gestió d'aquest impost, de la mateixa manera com succeeix amb l'impost de la propietat immobiliària, la col·laboració entre les administracions tributàries dels Länder i les administracions locals resulta fonamental. D'aquesta manera, els Länder se n'encarreguen de la determinació de la base imposable ja que aquestes administracions disposen de tota la informació necessària gràcies al fet que també gestionen l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre societats. Per tant, en la pràctica les autoritats municipals simplement s'encarreguen d'aplicar el tipus impositiu (fixat en el marc de les seves competències) sobre les bases

imposables determinades per l'administració tributària dels Länder, d'informar els contribuents sobre la quantitat a pagar resultant i de procedir a la seva recaptació.

Si fem la comparativa entre el model d'Espanya i el d'Alemanya, a primera vista existeixen certes coincidències en aquest impost entre ambdós països, respecte al seu caràcter local, als subjectes passius i al fet imposable gravat. No obstant, si entrem a l'estructura i als detalls de la liquidació en cada país, observem que en el cas espanyol el sistema de mòduls i tarifes de les quals s'obté la quota impedeix que la magnitud gravada sigui el benefici generat per l'empresa, mentre que en el cas alemany la liquidació de l'impost s'assimila a la de l'Impost sobre Societats, on la càrrega fiscal depèn directament del resultat econòmic de l'empresa.

Les particularitats del sistema alemany porten a que la magnitud de recaptació generada pel IAE sigui deu vegades més alta a Alemanya que a Espanya. Per tant, podem considerar el IAE espanyol com a un impost secundari mentre que l'alemany forma un pilar important de recaptació per a l'Hisenda alemanya.

França

En el cas de França, la Taxe Professionnelle va ser suprimida recentment mitjançant la Llei de finances del 2010, encara que en el seu lloc es va establir la Contribution économique territoriale, que és un impost local integrat pròpiament per dos elements diferenciats, la cotisation foncière des entreprises (CFE), que es determina a partir del valor dels béns immobles, i la cotisation sur la valeur ajoutée des entreprises (CVAE), que es calcula a partir del valor afegit en els termes de la normativa tributària. Tot i constituir un recurs de les entitats locals, de la recaptació d'aquest impost se n'ocupa l'administració tributària de l'Estat.

8.3 Impuestos sobre vehículos

Malgrat que en nombrosos països hi ha impostos sobre la primera matriculació de vehicles, els impostos periòdics que recauen sobre la seva propietat són menys habituals. A més, encara que a Espanya l'impost sobre Vehículos de Tracción Mecánica té caràcter local, en altres països aquesta mena d'impostos pot ser propi d'altres nivells

de govern. A continuació presentem la situació d'aquest impost en altres estats com Alemanya, Regne Unit, Irlanda i Xile.

Alemanya

L'impost sobre vehicles de tracció mecànica que hi ha a Alemanya és l'impost sobre vehicles de motor o Kraftfahrzeugsteuer. Pel que fa a les principals característiques de l'impost, el seu fet imposable recau fonamentalment sobre la possessió de vehicles aptes per circular per les vies públiques, i té com a subjecte passiu la persona per a la qual s'hagi autoritzat la circulació del vehicle. Pel que fa a la base imposable, en el cas dels vehicles que van ser autoritzats per a circular per primera vegada abans de l'1 de juliol de 2009 es tenia en compte la cilindrada, mentre que si l'autorització ha estat posterior el criteri a seguir és el nivell d'emissions de diòxid de carboni. Posteriorment, sobre aquesta base imposable s'aplicaran els tipus impositius, que varien en funció de diferents criteris, com ara el nivell de contaminació que generen els vehicles.

Pel que fa a la gestió d'aquest impost, és molt important assenyalar que darrerament s'han produït canvis significatius. En concret, aquest impost corresponia inicialment als Länder, però l'any 2009 es va aprovar una reforma de la Constitució per convertir-lo en un impost de la Federació. Pel que fa a l'administració de l'impost, també es va establir que aquesta seria efectuada per la Federació. Tanmateix, de manera transitòria, la Llei de l'Administració Tributària preveu que fins al 30 de juny de 2014 l'administració sigui efectuada per les autoritats tributàries i de trànsit dels Länder. Durant aquest període, les autoritats dels Länder seran considerades autoritats de la Federació en la mesura en què administrin l'impost sobre vehicles de motor i queden sota la supervisió de les autoritats federals.

Per altra banda, cal remarcar igualment que per a la gestió d'aquest impost les autoritats tributàries requereixen la col·laboració de les autoritats de trànsit. D'aquesta manera, les autoritats de trànsit seran les encarregades de decidir sobre la classificació dels vehicles en funció de les seves emissions i de valorar altres aspectes tècnics previstos a la normativa de l'impost.

Regne Unit

Al Regne Unit, l'impost sobre vehicles rep la denominació de Vehicle excise duty, i s'exigeix a tots els vehicles aptes per circular per les vies públiques. En aquest sentit, és important destacar que de la gestió se n'ocupa la Driver and Vehicle Licensing Agency, establerta fa més de quaranta anys per desenvolupar funcions que prèviament corresponien a les autoritats locals. Actualment aquesta agència depèn del Department for Transport, és a dir, del govern del Regne Unit. A més de recaptar aquest impost, aquesta agència s'encarrega de gestionar els registres de vehicles i conductors. Igualment, cal destacar que per facilitar el control per part de les autoritats, els conductors han d'enganxar al seu vehicle un petit distintiu que acredita que s'ha pagat l'impost.

Irlanda

A Irlanda, l'impost sobre vehicles és el Motor Tax, i s'ha de pagar periòdicament en funció de les característiques del vehicle, com ara el seu nivell d'emissions. En aquest sentit, pot destacar-se que de la gestió se n'encarreguen les autoritats locals a través de les diferents Motor Taxation Offices situades en les principals ciutats del país. Igualment, cal tenir en compte que per gestionar l'impost per mitjans electrònics s'ha habilitat una pàgina web, que és una iniciativa conjunta de les autoritats locals i del Department of Transport, Tourism and Sport, és a dir, del govern de l'Estat. A més, aquest ministeri també s'encarrega de gestionar la base de dades que inclou la informació de tots els vehicles i conductors del país, la qual resulta fonamental per gestionar aquest impost.

Xile

A Xile hi ha un impost local sobre la circulació de vehicles que està regulat en la Llei de Rendes Municipals. En aquesta llei es determina que els vehicles que transitin per les vies públiques seran gravats amb un impost anual per permís de circulació. Pel que fa als aspectes més destacats de la seva gestió, es preveu que els municipis estableixin un registre de permisos de circulació d'acord amb la reglamentació que hagi establert en aquest sentit el Ministeri de l'Interior. Igualment, també es preveu que aquest impost

el paguin els propietaris dels vehicles en el municipi que elegeixin, és a dir, on hagin optat per registrar-se. En aquest sentit, s'afegeix que només als efectes de control, el propietari del vehicle haurà d'informar el municipi on obtingui el permís de circulació sobre el seu lloc de residència. D'altra banda, com a mecanismes per incentivar el pagament de l'impost, es preveu que no es podrà renovar el permís de circulació mentre no s'acrediti el pagament total de l'impost de l'any anterior. Per tant, pot apreciar-se que els municipis són els principals responsables de la gestió d'aquest impost.

En conjunt, observem que a l'estat espanyol, l'impost sobre vehicles també és en la pràctica un tribut de gestió compartida, en aquest cas entre la Direcció General de Trànsit i els ajuntaments. Aquest fet també comporta la necessitat d'assegurar la coordinació entre les diferents administracions implicades. De fet, en molts països s'observa la tendència a gestionar aquest tribut juntament amb el registre de vehicles, sovint per una autoritat central o bé per agències o consorcis en què hi participen les diferents administracions implicades.

9.- Conclusions

En primer lloc cal a dir que la diputació provincial de Tarragona, deixant al marge l'etapa del Trienni Liberal, neix el 1836, és a dir, en plena guerra civil, i en una província on la confrontació serà permanent i dura durant uns anys. Això és un fet que provocarà unes conseqüències que marcaran el futur de la institució: autoritarisme, centralisme i jerarquització respecte als ajuntaments en allò que fa referència sobretot a la imposició i cobrament de les contribucions (ordinàries i extraordinàries). A més, volem afegir que la Diputació de Tarragona és una institució amb gairebé dos segles d'experiència i servei a les nostres comarques. Tot i això, de vegades encara és poc coneguda pels ciutadans i és important que els ciutadans coneguin les institucions que els representen. A més, la Diputació forma part de l'administració local, la més propera a les persones, i per tant el seu objecte és servir als municipis de les nostres comarques.

Entrant en l'anàlisi del treball, aquest abasta tots els recursos constitutius de les hisendes locals catalanes sobre els quals les administracions locals tenen alguna competència per desenvolupar procediments administratius tendents a la seva gestió o recaptació, és a dir, tributs, preus públics i multes. En aquest sentit, també és tenen en compte els arts. 7 i 8 TRLRHL, que regulen la tècnica de la delegació de competències i la col·laboració entre administracions per a l'aplicació dels ingressos de dret públic que corresponguin a les entitats locals. Entrant amb més profunditat, parlem de fórmules de cooperació interadministrativa que s'apliquen actualment a Catalunya, tal com em parlat en el treball de la delegació de competències dels ajuntaments a les diputacions, encara que en ocasions les diputacions també actuen per la via de l'encàrrec de gestió.

Per aquesta raó, també em profunditzat en l'organisme autònom de gestió tributària que té la nostra Diputació provincial, conegut com a BASE- Gestió d'Ingressos, encarregat de l'aplicació dels ingressos que els ajuntaments i altres administracions li deleguin, i que avui en dia constitueix un instrument administratiu de gran utilitat per als municipis.

A continuació, en les taules on s'ofereix l'eficàcia en la recaptació dels ingressos locals a Catalunya i l'eficàcia en la recaptació dels ingressos als municipis de la província de Tarragona, com a aspectes més interessants, cal destacar que a partir del 2007 s'ha produït un deteriorament lògic de l'eficàcia en la recaptació dels principals tributs i altres ingressos locals, probablement com a conseqüència de la crisi econòmica. Aquest fet és especialment accentuat si el posem en relació amb els impostos estretament relacionats amb l'activitat immobiliària, com ara l'ICIO, que a Catalunya ha passat d'un nivell d'eficàcia en la recaptació del 87,86% durant l'any 2002 al 67,67% l'any 2009.

En l'anàlisi del gràfic comparatiu de Catalunya amb Espanya, l'eficàcia de recaptació a Catalunya se situa prop de la mitjana espanyola, fet que demostra que encara hi ha marge per a la millora.

Quant als recursos municipals, cal subratllar la importància quantitativa que té l'IBI, que d'acord amb les dades estadístiques del Ministeri d'Hisenda, representa el 20,98% dels ingressos dels ajuntaments de la província de Barcelona, el 22,28% dels de la de Girona, el 16,41% dels de la Lleida i el 21,79% dels de la de Tarragona. Per tant, la imposició sobre la propietat immobiliària és el recurs més important de tots els recursos propis dels municipis, circumstància que també pot apreciar-se en el dret comparat.

Respecte a l'apartat de Dret comparat, on s'ha estudiat com es gestionen en altres països els principals impostos municipals del nostre país (IBI, IAE i IVTM) i així han estat posats en comparativa amb diferents països, i ja que anteriorment també han estat presentats un per un tots els impostos indirectes que es coneixen, podem dir que Espanya té una estructura tributària dividida, pràcticament a parts iguals, entre els tres grans tipus d'impostos. Els estudis que em observat en tot el conjunt de la recerca del treball situen a Espanya en el sisè lloc de la UE-28.

L'estructura tributària és un indicador de rellevància en el disseny de la política impositiva, de tal manera que pot afectar al propi creixement econòmic, a més de les característiques de progressivitat i redistribució que es donen en la política impositiva. Un fet clar és que la política impositiva d'un país depèn de l'evolució del mateix que

parteix d'una certa complexitat, i serà el resultat de múltiples factors, tant d'índole econòmica, com política i institucional.

Un altre fet important a destacar és que la incorporació de nous països a la Unió Europea, donant lloc a la UE-28, ha ampliat el rang de pressió fiscal i de l'estructura tributària pel que fa a l'anterior UE-15.

ANNEX 1

Dissabte, 3 d'agost de 2013 - Número 180

BUTLLETÍ OFICIAL DE LA PROVÍNCIA DE TARRAGONA

CIE: BOPT-I-2013-08478

Administració de Justícia

2013-08478

Juzgado Contencioso Administrativo n.º 1 de Tarragona

E D I C T O

NOTIFICACIÓN Y EMPLAZAMIENTO

En virtud de lo acordado en Autos de Recurso Ordinario número 525/12, que ante este Juzgado se tramitan a instancia de D. FRANCISCO ABELLAN LAPLANA y otros, contra resolución dictada por el Ayuntamiento de Tarragona, de fecha 14 de junio de 2010, por el que se notifica y requiere al pago de un cuarto plazo de las contribuciones especiales por obras de pavimentación y servicios de la zona Polígono II, La Mora (Zona Belga), de Tarragona, a los vecinos afectados por las Contribuciones Especiales del Ayuntamiento de Tarragona, denominadas “Urbanización del Polígono II, de la Punta de la Mora de Tarragona, aprobadas el 15 de mayo de 2000, por el presente, de conformidad con lo establecido en el art. 49.4 de la Ley de la jurisdicción contencioso-administrativa, dada la imposibilidad de su emplazamiento en vía administrativa por la Administración demandada, se emplaza a CARMEN ALARCÓN NIETO, CONSTRUCCIONES UGAIX 858 SL., EBEIXA, M. CLAUSTRO DONATO MUÑOZ, MC ESCUTE LLABERIA S.L., ÁNGELA MUNUERA RAMOS, ALEIX PANADÈS MAGRIÑA, RAUL SÁNCHEZ BURGOS, JEAN VIAENE Y MARIA JOSEPH VIAENE LUC, por haber resultado desconocidos en el domicilio que le consta a dicho Ayuntamiento o con datos insuficientes, por aparecer como interesados en el expediente administrativo relativo a dicho recurso, para que puedan personarse en el indicado procedimiento en el plazo de nueve días a constar desde la publicación del presente edicto en el Boletín Oficial de la Provincia de Tarragona, haciéndoles saber que, en caso de no hacerlo así, pueden personarse hasta el momento en que hubiere de dársele traslado para contestar a la

demanda, por medio de Letrado que le defienda y represente o por medio de Letrado que le defienda y Procurador que le represente.

Y, para que sirva de notificación y emplazamiento, en forma, a CARMEN ALARCÓN NIETO, cuyo último domicilio conocido lo fue en Av. Vidal i Carraquer, 4-1º-5ª, de Tarragona; CONSTRUCCIONES UGAIX 858 SL., cuyo último domicilio conocido lo fue en Conca de Barberà, 47, esc. 2-1ª, de Tarragona; EBEIXA, cuyo último domicilio conocido lo fue en c/. Mallorca, 279, de Barcelona; M. CLAUSTRO DONATO MUÑOZ, cuyo último domicilio conocido lo fue en Pl. dels Carros, 10-2º-3ª, de Tarragona; MC ESCUTE LLABERIA S.L., cuyo último domicilio conocido lo fue en C/ Alt Berguedà, nº 12, de Tarragona; ÁNGELA MUNUERA RAMOS, cuyo último domicilio conocido lo fue en c/ Anselm Clavé, 9-4º-1ª, de Vilaseca; ALEIX PANADÈS MAGRIÑA, cuyo último domicilio conocido lo fue en c/ Ferran de Querol, 2-2º, de Torredembarra; RAUL SÁNCHEZ BURGOS, cuyo último domicilio conocido lo fue en c/ Rafael de Casanovas, 1, entlo. 1, de Tarragona, JEAN VIAENE, cuyo último domicilio conocido lo fue en en 8 Brucqstraat, St. Denis (Bélgica), Y MARIA JOSEPH VIAENE LUC, cuyo último domicilio conocido lo fue en c/ Baix Empordà. 49-5º, de Tarragona, expido y firmo el presente edicto - que se publicará en el Boletín Oficial de la Provincia de Tarragona- en Tarragona, a veinticuatro de julio de dos mil trece.

LA SECRETARIA JUDICIAL (ilegible).

ANNEX 2

Sentencia T.S. (Sala 3) de 14 de octubre de 1999

RESUMEN:

Se impugna el acuerdo del Ayuntamiento de Tarragona por el cual se aprobó definitivamente el proyecto de reparcelación del Plan Especial de Reforma interior. No ha lugar al recurso.

ANTECEDENTES DE HECHO

Primero.—En el proceso contencioso administrativo antes referido, la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Sección 5.ª), dictó sentencia desestimando el recurso. Notificada dicha sentencia a las partes, por la representación de D.ª Nuria se presentó escrito preparando recurso de casación, el cual fue tenido por preparado en providencia de la Sala de instancia de fecha 19 de Julio de 1993, al tiempo que ordenó remitir las actuaciones al Tribunal Supremo, previo emplazamiento de los litigantes.

Segundo.—Emplazadas las partes, el recurrente compareció en tiempo y forma ante este Tribunal Supremo, al tiempo que formuló en fecha 20 de Octubre de 1993, el escrito de interposición del recurso de casación, en el cual, tras exponer los motivos de impugnación que consideró oportunos, solicitó se declarara haber lugar al recurso, casando la sentencia recurrida y dictando otra por la que se estimara el recurso contencioso administrativo, disponiendo la retroacción de actuaciones al trámite de información pública con citación personal.

Tercero.—El recurso de casación fue admitido por providencia de fecha 13 de Febrero de 1996, en la cual se ordenó también entregar copia del escrito de formalización del recurso a la parte comparecida como recurrida (Ayuntamiento de Tarragona) a fin de que en plazo de treinta días pudiera oponerse al recurso, lo que hizo en escrito presentado en fecha 28 de Marzo de 1996, en el que expuso los razonamientos que creyó oportunos y solicitó se dictara sentencia declarando no haber lugar al recurso de casación y confirmando la sentencia recurrida, con imposición de costas a la parte contraria.

Cuarto.—Por providencia de fecha 23 de Julio de 1999, se señaló para votación y fallo de este recurso de casación el día 7 de Octubre de 1999, en que tuvo lugar.

Quinto.—En la sustanciación del juicio no se han infringido las formalidades legales esenciales.

FUNDAMENTOS DE DERECHO

Primero.—Se impugna en este recurso de casación la sentencia que la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Sección 5.ª) dictó en fecha 19 de Julio de 1993, y en su recurso contencioso administrativo n.º 172/93, por medio de la cual se desestimó el interpuesto por D.ª Nuria, —que actúa como defensora judicial del ausente D. Luis Francisco— contra el acuerdo del Ayuntamiento de Tarragona de fecha 16 de Mayo de 1990, confirmado en reposición por el de 9 de Noviembre de 1990, por el cual se aprobó definitivamente el proyecto de reparcelación del Plan Especial de Reforma Interior n.º NUM000 de Avenida de [...].

Segundo.—La sentencia de instancia desestimó el recurso contencioso administrativo y contra ella ha formulado la parte actora recurso de casación, en el cual, y prescindiendo de otras alegaciones que realizó en la instancia, articula dos motivos de casación, a saber, el primero, por infracción de los artículos 98, último párrafo, del Texto Refundido de la Ley del Suelo de 9 de Abril de 1976, 108-1 del Reglamento de Gestión Urbanística, 26 y 79-1 de la Ley de Procedimiento Administrativo, 181-2 del Reglamento de Organización, Funcionamiento y Régimen Jurídico de los Entes Locales, y 76 del Reglamento de Expropiación Forzosa, y, el segundo, por infracción del artículo 48-2 de la Ley de Procedimiento Administrativo.

Tercero.—Los dos motivos de casación se basan en la afirmación de que, en cumplimiento de tales preceptos, la recurrente debió ser citada personalmente en el expediente de reparcelación por ser interesada según unos convenios firmados por su causante con el Ayuntamiento de Tarragona, y la falta de citación personal acarrea la disconformidad a Derecho del acto recurrido.

Pero este argumento es equivocado.

Es cierto que el artículo 108-1 del Reglamento de Gestión Urbanística dice que la información pública se realizará “con citación personal”, sin más especificaciones. Ante la falta de concreción (que no queda remediada en el artículo 98, último párrafo del T.R.L.S., que se refiere a la “citación personal de los interesados”), hay que acudir al artículo 76 del citado Reglamento, a cuyo tenor se tendrá como parte en los expedientes de regulación a los propietarios de terrenos, a los titulares de derechos reales, a los arrendatarios rústicos y urbanos y “a cualesquiera otros interesados que comparezcan y justifiquen su derecho o interés legítimo”.

De forma que este precepto aclara a la perfección el concepto de “interesados” que recogen los artículos 98 y 108-1 ya mencionados.

En efecto, a los titulares de derechos reales (de dominio u otros) y arrendatarios, ha de citárseles personalmente, y al resto de interesados sólo se les tendrá por parte cuando “comparezcan y justifiquen su derecho o interés”.

Pues bien; la recurrente no se encontraba en ninguno de esos supuestos, ya que:

1.º-No tenía ningún derecho real sobre la finca de que se trata, pues su derecho de dominio se había extinguido al haber sido adjudicado el predio al Ayuntamiento de Tarragona en procedimiento de apremio seguido por impago de contribuciones especiales por determinadas obras de urbanización y de alumbrado en la Avenida [...] . La adjudicación se hizo por auto del Juzgado de Distrito n.º 1 de Tarragona de fecha 3 de Diciembre de 1985 (es decir, casi cinco años antes de que en fecha 16 de Febrero de 1990 se aprobara inicialmente el proyecto de reparcelación aquí impugnado), y causó inscripción registral a favor del Ayuntamiento y, en concreto, inscripción NUM001 del folio NUM002 libro NUM003, tomo NUM004, finca NUM005 -N.

Pues bien, como el artículo 76-2 del Reglamento de Gestión dice que “a los efectos de determinación de las titularidades se aplicarán las normas de expropiación forzosa”, y el artículo 3-2 de la Ley de Expropiación Forzosa dispone que “salvo prueba en contrario, la Administración expropiante considerará propietario o titular a quien con este carácter conste en registros públicos que produzcan presunción de titularidad que sólo puede ser destruida judicialmente”, resulta claro que el Ayuntamiento demandado obró ajustadamente a Derecho cuando se consideró a sí mismo propietario de la finca en cuestión, o, lo que es lo mismo, cuando no citó

personalmente a la actora en el expediente de reparcelación, por no ser ella ya titular de ningún derecho real sobre el predio.

E importaba poco que contra las providencias de apremio que dieron lugar a la adjudicación estuviera pendiente una reclamación económico administrativa, porque, a pesar de ello, las providencias eran ejecutivas al no haber sido suspendidas por el Tribunal Económico-Administrativo (o mejor, al haber devenido ineficaz la suspensión por no aportación de la caución requerida).

2.º-Y, por otro lado, y pese a ello, si la actora se consideraba titular de algún derecho o interés legítimo sobre la finca, debió comparecer espontáneamente en el expediente (artículo 76-1-d) del Reglamento de Gestión), y al no hacerlo así no puede pretender ahora que su falta de citación sea causa de anulación del proyecto de reparcelación.

Cuarto.—Todo lo cual significa que la actora no debió ser citada personalmente en el expediente citado, y, por ello, no existen las infracciones de los preceptos que se alegan tanto en el motivo primero de casación como en el segundo.

Quinto.—Al rechazarse el recurso de casación procede imponer las costas a la parte actora, tal como previene el artículo 102-3 de la L.J.

Por todo ello, en nombre de S.M. el Rey y en el ejercicio de la potestad que, emanada del pueblo español, nos concede la Constitución.

FALLAMOS

Que declaramos no haber lugar y, por lo tanto, desestimamos el presente recurso de casación n.º 6420/93 y, en consecuencia confirmamos la sentencia que la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Sección 5.ª) dictó en fecha 19 de Julio de 1993 y en su recurso contencioso administrativo n.º 172/93. Y condenamos a la parte recurrente en las costas del presente recurso de casación.

Así por esta nuestra sentencia, que se publicará en la Colección Legislativa, lo pronunciamos, mandamos y firmamos.

ANNEX 3

ORDENANÇA FISCAL NÚMERO 6 2014

ORDENANÇA FISCAL GENERAL REGULADORA DE CONTRIBUCIONS ESPECIALS

Article 1. Fonament i naturalesa

A l'empara del que preveuen els articles 15, 34.3 i 58 de del Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, s'estableix amb caràcter general aquesta Ordenança per a regular la imposició i ordenació de les contribucions especials que, com a tribut de caràcter finalista, pot exigir aquest Ajuntament.

Article 2. Fet imposable

1. Constituirà el fet imposable de les contribucions especials l'obtenció d'un benefici o d'un augment de valor dels seus béns per part del subjecte passiu com a conseqüència de la realització d'obres públiques o de l'establiment o ampliació de serveis públics de caràcter municipal per part d'aquest Ajuntament o per les entitats que s'indiquen a l'article següent.
2. Les contribucions especials es fonamentaran en la simple realització de les obres o en l'establiment o ampliació dels serveis a què es refereix l'apartat anterior i la seva exacció serà independent del fet que les unes o els altres les utilitzin efectivament els subjectes passius.

Article 3. Consideració d'obres i serveis municipals

1. A l'efecte del que disposa l'article precedent, tindran la consideració d'obres i serveis municipals els següents:
 - a) Els que realitzi o estableixi aquest Ajuntament dins del seu àmbit de competència per atendre les seves finalitats. S'exclouen les obres realitzades per l'Ajuntament com a propietari dels seus béns patrimonials.
 - b) Els que realitzi o estableixi l'Ajuntament perquè altres entitats públiques els hi hagin atribuït, i aquells la titularitat dels quals, d'acord amb la llei, hagués assumit.
 - c) Els que realitzin o estableixin altres entitats públiques o els seus concessionaris, amb aportacions econòmiques d'aquest Ajuntament.
2. Les obres i els serveis a què es refereix la lletra a) de l'apartat anterior conservaran el seu caràcter de municipals fins i tot quan els hagin realitzat o establert:
 - a) Organismes autònoms municipals o societats mercantils el capital social dels quals aquest Ajuntament fos l'únic titular.
 - b) Concessionaris amb aportacions d'aquest Ajuntament.
 - c) Associacions de contribuents.

3. Les contribucions especials municipals són tributs de caràcter finalista i el producte de la seva recaptació es destinarà íntegrament a cobrir les despeses de l'obra o de l'establiment o ampliació del servei per raó dels quals s'hagin establert.

Article 4. Imposició i ordenació de contribucions especials

L'Ajuntament podrà acordar la imposició i l'ordenació de contribucions especials, entre altres, i sempre que aquestes produeixin un benefici especial o augment de valor dels béns dels subjectes passius:

- a) Per l'obertura de carrers i places i la pavimentació de les calçades.
- b) Per la instal·lació, renovació i substitució de xarxes de distribució de l'aigua, de xarxes de clavegueres i desguàs d'aigües residuals.
- c) Per l'establiment i substitució de l'enllumenat públic i per la instal·lació de xarxes de distribució d'energia elèctrica.
- d) Per l'eixamplament i noves alineacions dels carrers i places ja obertes i pavimentades i per la modificació de les rasants.
- e) Per la substitució de calçades, voreres, absorbidors i boques de rec de les vies públiques urbanes.
- f) Per l'establiment i ampliació del servei d'extinció d'incendis.
- g) Per la construcció d'embassaments, canals i altres obres per a la irrigació de finques.
- h) Per la realització d'obres de captació, embassament, dipòsit, conducció i depuració d'aigües per al proveïment.
- i) Per la construcció d'estacions depuradores d'aigües residuals i col·lectors generals.
- j) Pel desmunt, terraplenament i construcció de murs de contenció.
- k) Per la realització d'obres de dessecament i sanejament i de defensa de terrenys contra crescudes i inundacions i la regulació i desviació de cursos d'aigua.
- l) Per la construcció de galeries subterrànies per a l'allotjament de xarxes i canonades de distribució d'aigua, gas i electricitat i perquè siguin utilitzades per xarxes de serveis de comunicació i informació.
- m) Per la realització, l'establiment o ampliació d'altres obres o serveis municipals, quan de les mateixes derivi un benefici o augment de valor dels béns dels subjectes passius.

Aquesta relació és a títol enunciatiu i no limitatiu.

Article 5. Subjectes passius

1. Tindran la consideració de subjectes passius de les contribucions especials municipals les persones físiques i jurídiques i les entitats a què es refereix l'article 35.4 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària que es beneficiïn especialment per la realització de les obres o per l'establiment o ampliació dels serveis municipals que originin l'obligació de contribuir.

2. A l'efecte del que disposa l'apartat anterior, es consideraran persones beneficiades especialment:

- a) En les contribucions especials per realització d'obres o establiment o ampliació de serveis que afectin béns immobles, els seus propietaris.
- b) En les contribucions especials per realització d'obres, establiment o ampliació de serveis a conseqüència d'explotacions empresarials, les persones o entitats que en siguin titulars.
- c) En les contribucions especials per l'establiment o ampliació dels serveis d'extinció d'incendis, a més dels propietaris dels béns afectats, les companyies d'assegurances que desenvolupin la seva activitat en el ram, en el terme d'aquest municipi.
- d) En les contribucions especials per construcció de galeries subterrànies, les empreses subministradores que les hagin d'utilitzar.

Article 6. Identitat dels subjectes passius

1. Per a determinar la identitat dels subjectes passius, l'Ajuntament investigarà les dades obrants en els seus registres fiscals. A tal efecte, les contribucions especials han de recaure directament sobre les persones naturals o jurídiques que apareixen com a propietàries d'immobles al padró de l'Impost sobre béns immobles o com a titulars d'explotacions o negocis a la matrícula de l'Impost sobre activitats econòmiques, sense perjudici, en ambdós casos, de la diferent titularitat que puguin acreditar els interessats mitjançant l'aportació del document que contingui el títol corresponent, en la data en què s'acabin les obres o en la data en què s'iniciï la prestació del servei.

En cas d'insuficiència de dades o de situació dubtosa, es liquidaran les contribucions especials directament sobre les persones naturals o jurídiques que apareguin en el Registre de la Propietat com a propietàries o posseïdores dels béns immobles, o en el Registre Mercantil, com a titulars de les explotacions o negocis afectats per les obres o serveis, en la data en què s'acabin o en la data en què comenci la seva prestació.

2. En els casos de règim de propietat horitzontal, la representació de la comunitat de propietaris facilitarà a l'administració municipal el nom dels copropietaris i el seu coeficient de

participació en la comunitat, per tal de procedir a la liquidació de les quotes individuals. Si no es fa així, s'entendrà acceptat el fet que es liquidi una quota única, de la distribució de la qual se n'ocuparà la mateixa comunitat.

Article 7. Base imposable

1. La base imposable de les contribucions especials està constituïda, com a màxim, pel 90 per cent del cost que l'Ajuntament suporti per la realització de les obres o per l'establiment o ampliació dels serveis.

2. El cost esmentat estarà integrat pels conceptes següents:

a) El cost real dels treballs pericials, de redacció de projecte i de direcció d'obres, plans i programes tècnics.

b) L'import de les obres que s'han de realitzar o dels treballs d'establiment o ampliació dels serveis.

c) El valor dels terrenys que permanentment hagin d'ocupar les obres o serveis, llevat que es tracti de béns d'ús públic, de terrenys cedits gratuïtament i obligatòriament a l'Ajuntament o d'immobles cedits en els termes que estableix l'article 145 de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de Patrimoni de les administracions públiques, anteriorment regulat a l'article 77 de la Llei de patrimoni de l'Estat.

d) Les indemnitzacions que s'escaiguin per l'enderrocament de construccions, destrucció de plantacions, obres o instal·lacions i les que hagin d'abonar-se als arrendataris dels béns que s'hagin d'enderrocar o s'hagin d'ocupar.

e) L'interès del capital invertit en les obres o serveis quan l'Ajuntament hagués de recórrer al crèdit per finançar la part que no cobreixen les contribucions especials o la que cobreixen en el cas del seu fraccionament general.

3. El cost total pressupostat de les obres o serveis tindrà caràcter de simple previsió. Si el cost real resulta major o menor que el previst, hom prendrà aquell a efectes del càlcul de les quotes corresponents.

4. Quan es tracti d'obres o serveis a què es refereix l'article 3.1.c) d'aquesta ordenança, o de les que realitzin els concessionaris amb aportacions de l'Ajuntament a què es refereix l'apartat 2.b) del mateix article, la base imposable de les contribucions especials es determinarà en funció de l'import d'aquestes aportacions, sens perjudici de les que puguin imposar altres administracions públiques per raó de la mateixa obra o servei. En tot cas, es respectarà el límit del 90 per cent a què es refereix l'apartat primer d'aquest article.

5. Per tal de determinar la base imposable, s'entendrà per cost suportat per l'Ajuntament la quantia que resulta de restar a la xifra del cost total l'import de les subvencions o auxilis que l'entitat local obtingui de l'Estat o de qualsevol altra persona o entitat pública o privada. S'exceptua el cas que la persona o entitat que aporti la subvenció o l'auxili tingui la condició de subjecte passiu. En aquest cas es procedirà d'acord amb el que s'indica en l'apartat 2 de l'article 10 d'aquesta ordenança general.

Article 8. Ponderació en la determinació de la base imposable

1. A l'acord d'ordenació, la Corporació determinarà el percentatge del cost de les obres, de l'establiment o ampliació del servei que constituirà, en cada cas concret, que representi la base imposable de la contribució especial de què es tracti, amb el límit, sempre, del 90 per cent a què es refereix l'article anterior.
2. Quan es tracti d'obres o serveis que, a més de produir un benefici especial o augment de valor dels béns dels subjectes passius, es trobin afectes al gaudiment general de la població, l'Ajuntament ponderarà el grau d'incidència de cada un dels interessos general i particular, a efectes de determinar la base imposable de les contribucions especials.

Article 9. Exempcions i bonificacions

1. En matèria de contribucions especials no es reconeixeran altres beneficis fiscals que els que estableixin disposicions amb rang de llei, o tractats o convenis internacionals.
2. Els qui es considerin amb dret a un benefici fiscal en els casos a què es refereix l'apartat anterior, així ho faran constar davant de l'Ajuntament, amb menció expressa del precepte que empara el seu dret.
3. Quan es reconeguin beneficis fiscals en les contribucions especials municipals, les quotes que haurien pogut correspondre als beneficiaris o, si és el cas, l'import de les bonificacions, no es podran distribuir entre els altres subjectes passius.

Article 10. Quota tributària

1. La base imposable de les contribucions especials es repartirà entre els subjectes passius, tenint en compte la classe i la naturalesa de les obres i serveis, d'acord amb les regles següents:
 - a) Amb caràcter general s'aplicaran conjuntament o de forma separada, com a mòduls de repartiment, els metres lineals de façana dels immobles, la seva superfície, el seu volum edificable i el valor cadastral a l'efecte de l'Impost sobre béns Immobles.

b) Si es tracta de l'establiment i millora del servei d'extinció d'incendis, es podran distribuir entre les entitats o societats que cobreixin el risc per béns situats en aquest municipi, proporcionalment a l'import de les primes recaptades en l'any immediatament anterior. Si la quota exigible a cada subjecte passiu superés el 5 per cent de l'import de les primes que aquest ha recaptat, l'excés es traslladarà als exercicis successius fins a la seva amortització total.

c) En el cas de les obres a què es refereix l'article 4.l) d'aquesta ordenança general, l'import total de la contribució especial es distribuirà entre les companyies o empreses que les hagin d'utilitzar en raó a l'espai reservat a cada una o en proporció a la seva secció total, encara que no les usin immediatament.

2. En el cas que, per a la realització de les obres o l'establiment o ampliació dels serveis municipals, s'atorgués una subvenció o auxili econòmic a qui tingués la condició de subjecte passiu de les contribucions especials exaccionades per aquesta raó, l'import d'aquesta subvenció es destinarà, primerament, a compensar la quota de la persona o entitat corresponent. L'excés, si n'hi hagués, s'aplicarà a reduir, proporcionalment, la quota de la resta de subjectes passius.

Article 11. Mòduls de repartiment

1. En tota mena d'obres, quan a la diferència de cost per unitat en els diferents trajectes, trams o seccions de l'obra o servei no li correspongui una diferència anàloga en el grau d'utilitat o benefici per als interessats, totes les parts del projecte corresponent es consideraran en conjunt als efectes del repartiment i, en conseqüència, per a la determinació de les quotes individuals no s'atindrà únicament al cost especial del tram o secció que afecti immediatament a cada contribuent.

2. En el cas que l'import total de les contribucions especials es repartís tenint en compte els metres lineals de façana dels immobles, s'entendrà per finques amb façana a la via pública no només les que estiguin edificades coincidint amb l'alineació exterior de la façana sinó també les que estan construïdes en blocs aïllats sigui quina sigui la seva situació en relació a la via pública que delimita aquella illa de cases i sigui objecte de l'obra. Conseqüentment, la longitud de la façana es mesurarà, en aquests casos, per la del solar de la finca, independentment de les circumstàncies de l'edificació, dels patis oberts, de les zones de jardí o espais lliures.

3. Quan el trobament de dues façanes estigui formada per un xamfrà o s'uneixin en una corba, es consideraran als efectes de la mesura de la longitud de la façana la meitat de la longitud del

xamfrà o la meitat del desenvolupament de la corba, que se sumaran a les longituds de les façanes immediates.

4. En el cas que l'import de les contribucions especials es repartís tenint en compte la seva superfície, aquesta s'entendrà referida a la superfície que ocupa en planta pel que fa a edificacions. Es podrà optar per aplicar superfície de parcel·la quan es tracti d'immobles que comptin amb zona enjardinada, celobert o similar, respectant en tot cas, es principis d'igualtat i justícia distributiva.

Article 12. Meritació

1. Les contribucions especials es meriten en el moment que les obres s'hagin realitzat o comenci la prestació del servei. Si les obres fossin fraccionables, el meritament es produirà per a cada un dels subjectes passius quan s'executen les obres corresponents a cada tram o fracció de l'obra.

2. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, una vegada que s'hagi aprovat l'acord concret d'imposició i ordenació, l'Ajuntament podrà exigir el pagament per endavant de les contribucions especials en funció de l'import del cost previst per a l'any següent. No es podrà exigir la bestreta d'una nova anualitat si no s'han executat les obres per a les quals es va exigir la bestreta corresponent.

3. El moment de la meritació de les contribucions especials es tindrà en compte a l'efecte de determinar la persona obligada al pagament, conforme amb el que es preveu en l'article 5 d'aquesta ordenança general, fins i tot quan en l'acord concret d'ordenació hi figuri com a subjecte passiu el qui ho sigui amb referència a la data de la seva aprovació i que hagués pagat les quotes de la bestreta, d'acord amb el que es disposa en l'apartat 2 d'aquest article. Quan la persona que hi figuri com a subjecte passiu en l'acord concret d'ordenació, i això se li hagi notificat, transmeti els drets sobre els béns o explotacions que motivin la imposició en el període comprès entre l'aprovació d'aquest acord i el del naixement de la meritació, estarà obligada a notificar a l'administració municipal la transmissió efectuada, en el termini d'un mes des de la data de la transmissió i, si no ho feia, aquest Ajuntament podrà dirigir l'acció per al cobrament contra qui figurava com a subjecte passiu en l'expedient esmentat.

4. Quan hagi finalitzat la realització total o parcial de les obres, o s'hagi iniciat la prestació del servei, hom procedirà a determinar els subjectes passius, la base i les quotes individualitzades definitives, i es giraran les liquidacions que corresponguin i es compensaran, com a lliurament a compte, els pagaments que s'hagin hagués realitzat com a bestreta. Aquesta determinació

definitiva la realitzaran els òrgans competents del municipi, tot ajustant-se a les normes de l'acord concret d'ordenació del tribut per a l'obra o servei de què es tracti.

5. Si els pagaments realitzats com a bestreta els haguessin efectuat persones que no tenen la condició de subjectes passius en la data de la meritació del tribut o bé excedissin de la quota individual definitiva que els correspongui, l'Ajuntament practicarà d'ofici la devolució corresponent, llevat que l'interessat manifesti la seva conformitat amb l'imputació a la quota de contribucions especials de l'import ingressat com a bestreta. En tot cas, serà objecte de devolució l'import ingressat com a bestreta que excedeixi de la quota definitiva.

Article 13. Acords d'imposició i d'ordenació

1. L'exacció de les contribucions especials precisarà l'adopció prèvia per part de l'Ajuntament de l'acord d'imposició en cada cas concret.

2. L'acord relatiu a la realització d'una obra o a l'establiment o ampliació d'un servei que hagi de pagar-se mitjançant contribucions especials, no es podrà executar fins que no s'hagi aprovat l'ordenació concreta d'aquestes.

3. L'acord d'ordenació, serà d'adopció inexcusable i contindrà la determinació del cost previst de les obres i serveis, de la quantitat que s'ha de repartir entre els beneficiaris i dels criteris de repartiment. L'acord d'ordenació concret es remetrà en les altres qüestions a aquesta ordenança general de contribucions especials.

4. Una vegada adoptats els acords d'imposició i l'acord concret d'ordenació de contribucions especials, i després de determinar les quotes que s'han de satisfer, aquestes es notificaran individualment a cada subjecte passiu si ell i el seu domicili es coneixen i, en el seu defecte, per edictes. Els interessats podran formular recurs de reposició davant de l'Ajuntament, que podrà versar sobre la procedència de les contribucions especials, el percentatge del cost que hagin de satisfer les persones beneficiades especialment, o les quotes assignades.

Article 14. Obres o serveis supramunicipals

1. Quan aquest municipi col·labori amb una altra entitat local en la realització de les obres o l'establiment o ampliació de serveis i sempre que s'imposin contribucions especials, s'observaran les regles següents:

a) Cada entitat conservarà les seves competències respectives conforme als acords concrets d'imposició i ordenació.

b) Si alguna de les entitats realitza les obres o estableix o amplia els serveis amb la col·laboració econòmica de l'altra, a la primera li correspondran la gestió i la recaptació de les contribucions especials, sense perjudici del que es disposa en la lletra a) anterior.

2. En la hipòtesi que l'acord concret d'ordenació no l'aproves una d'aquestes entitats, la unitat d'actuació quedarà sense efecte, i cada una d'elles adoptarà, per separat, les decisions que s'escaiguin.

Article 15. Gestió, liquidació, inspecció i recaptació

La gestió, la liquidació, la inspecció i la recaptació de les contribucions especials es realitzaran en la forma, terminis i condicions que s'estableixen en la Llei d'Hisendes Locals, Llei General Tributària, i en les disposicions dictades per al seu desenvolupament.

Article 16. Fraccionaments i ajornaments

1. Una vegada determinada la quota que s'ha de satisfer, l'Ajuntament podrà concedir, a sol·licitud del contribuent, el seu fraccionament o ajornament per un termini màxim de cinc anys, havent-se de garantir el pagament del deute tributari, que inclourà l'import de l'interès de demora de les quantitats ajornades.

2. La concessió del fraccionament o ajornament implicarà la conformitat del sol·licitant amb l'import total de la quota tributària que li correspongui.

3. La falta de pagament implicarà la pèrdua del benefici de fraccionament, amb expedició de provisió de constrenyiment per la part pendent de pagament, recàrrecs i interessos corresponents.

4. El contribuent podrà, en qualsevol moment, renunciar als beneficis d'ajornament o fraccionament, mitjançant l'ingrés de la quota o de la seva part pendent de pagament, a més dels interessos vençuts, per la qual cosa es cancel·larà la garantia constituïda.

5. D'acord amb les condicions socio-econòmiques de la zona en la que es realitzin les obres, la seva naturalesa i el seu quadre d'amortització, el cost, la base liquidable i l'import de les quotes individuals, el municipi podrà acordar d'ofici el pagament fraccionat amb caràcter general per a tots els contribuents, sense perjudici que ells mateixos puguin, en qualsevol moment, anticipar els pagaments que considerin oportuns.

6. En allò no previst expressament en aquest article és d'aplicació supletòria el regulat a l'Ordenança Fiscal General del municipi, en matèria de fraccionaments i ajornaments, i en tot cas allò regulat a l'article 65 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

7. No obstant el disposat en els apartats anteriors, en el cas de delegar-se la recaptació en voluntària i/o executiva en BASE - Gestió d'Ingressos, Organisme autònom de la Diputació de Tarragona, regiran en aquesta matèria les disposicions contingudes a l'Ordenança General de liquidació, inspecció, comprovació i recaptació dels ingressos de dret públic de l'organisme autònom de gestió d'ingressos de dret públic de la Diputació de Tarragona.

Article 17. Col·laboració ciutadana: Associació Administrativa de Contribuents

1. Els propietaris o titulars afectats per les obres es podran constituir en associació administrativa de contribuents i podran promoure la realització d'obres o l'establiment o ampliació de serveis per part de l'Ajuntament, i es comprometran a pagar la part que s'hagi d'aportar a aquest municipi quan la seva situació financera no ho permetés, a més de la que els correspongui segons la naturalesa de l'obra o servei.

2. Els propietaris o titulars afectats per la realització de les obres o l'establiment o ampliació de servei promoguts per l'Ajuntament podran, també, constituir-se en associació administrativa de contribuents en el període d'exposició al públic de l'acord d'ordenació de les contribucions especials.

Article 18. Quòrum de constitució

Per a la vàlida constitució de les associacions administratives de contribuents a què es refereix l'article anterior, l'acord l'haurà de prendre la majoria absoluta dels afectats, sempre que representin, com a mínim, els dos terços de les quotes que s'hagin de satisfer.

Article 19. Infraccions i sancions

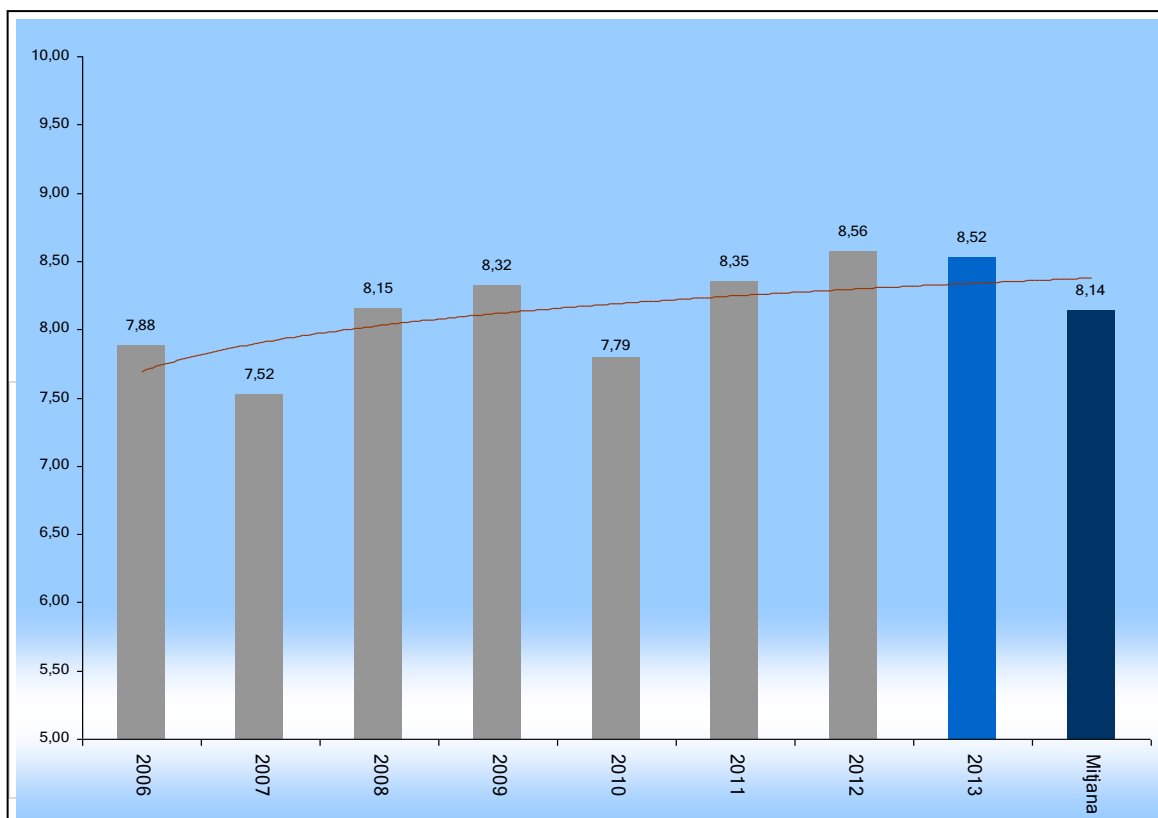
Pel que respecta a les infraccions i sancions tributàries que, en relació a les contribucions especials, resultin procedents, s'aplicarà el que disposa la Llei General Tributària i la resta de normativa aplicable.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

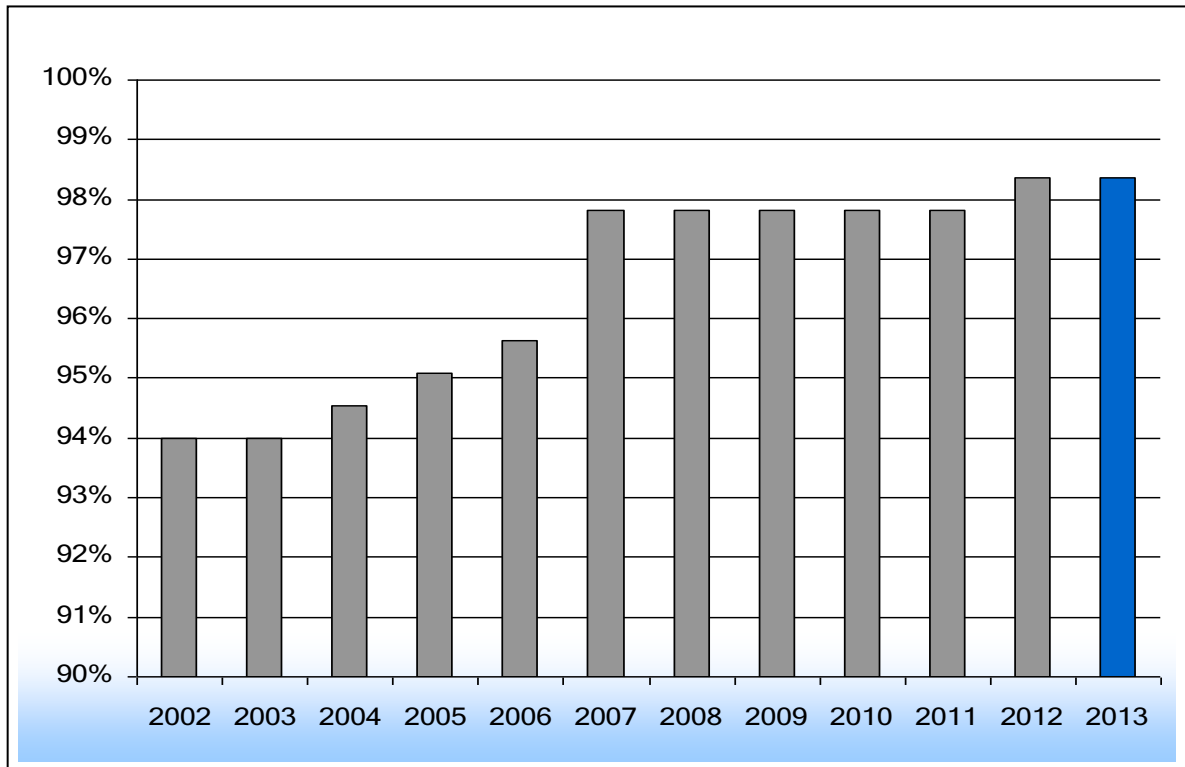
Els preceptes d'aquesta Ordenança fiscal que, per raons sistemàtiques reproduïen aspectes o facin remissió a la legislació vigent i altres normes de desenvolupament, s'entendrà que són automàticament modificats i/o substituïts, en el moment en què es produeixi la modificació dels preceptes legals i reglamentaris als quals es remeten.

ANNEX 4

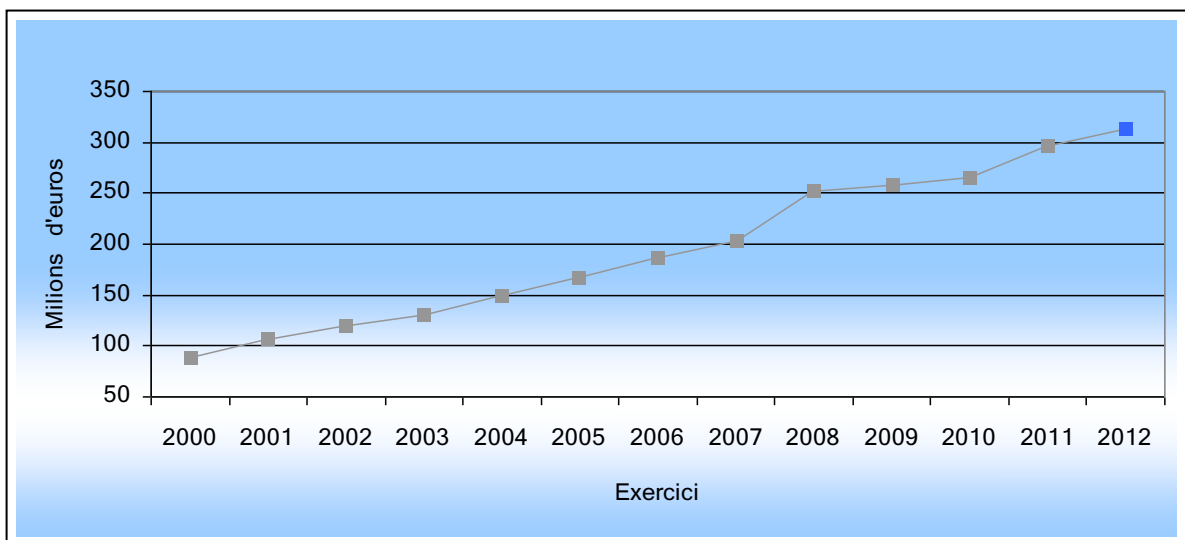
Les enquestes anuals que es realitzen demostren la satisfacció dels ciutadans amb el servei que l'organisme BASE els presta. Aquí mostrem un gràfic que representa la satisfacció dels últims vuit anys:

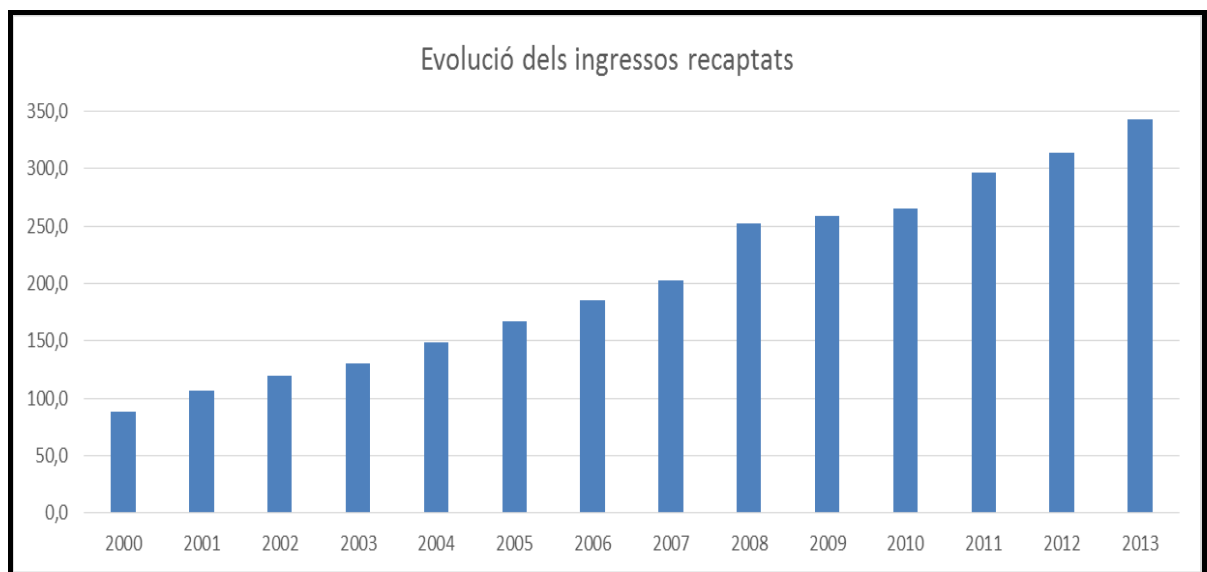
Actualment BASE gestiona els ingressos de 181 ajuntaments, el que representa un percentatge del 98,37% sobre el total dels ajuntaments de la província. Aquí tenim un gràfic que mostra la progressió de la quota d'ajuntaments clients de BASE:

Gràfic de l'evolució de la recaptació d'ingressos ens els últims dotze anys. En dotze anys els ingressos de BASE s'han triplicat, passant de 88 a 313 milions d'euros.

Les dades presentades en aquest treball són un clar indicador de la consolidació i progressió de BASE en el territori en relació a la gestió d'ingressos. L'assoliment dels objectius i els resultats obtinguts en l'execució del pla estratègic han permès la millora contínua i ampliació dels serveis que BASE presta als ajuntaments. I a nivell general, cal destacar la superació per segon any dels 300 milions d'euros de cobraments, exactament 343.170.037,83 €, fet que suposa un increment del 8'46 % dels cobraments respecte a l'exercici anterior.

BIBLIOGRAFIA:

Escola d'Administració Pública de Catalunya. (2012). Cooperació interadministrativa per millorar la gestió dels tributs i de les multes locals a Catalunya.

García, M; Gatell, C.; Palafox, J.; Risques, M. (2009). Història. Edicions Vicens Vives, S.A.

Jordà Fernández, A. (2008). Orígens de la Diputació de Tarragona (1822-1840). Diputació de Tarragona. Publicacions.

Jordà Fernández, A. (2005). La Diputació de Tarragona. Editorial Mediterrània.

Martín Queralt, J.; Tejerizo López, J.M.; Cayón Galiardo, A. (2013). Manual de Derecho Tributario. Thomson Reuters Aranzadi (10ª edición).

WEBGRAFIA:

<http://www.diputaciodetarragona.cat/>

<https://sites.google.com/site/historiacatalunyaespanya/3-3-el-trienni-liberal-1820-1823>

http://orgt.diba.cat/cat/impresos/TEXT_REF_LRHL_2004.pdf

https://www.base.cat/web/recursos/PDF/Ens/Ordenances/01_ord_ibi.pdf

<https://www.base.cat/web/ca/ciutadans/Tramits/TributsAltres/IBI/IBI.html>

<http://www.minhap.gob.es/ca-ES/Estadistica%20e%20Informes/Paginas/estadisticaseinformes.aspx>

http://ec.europa.eu/taxation_customs/index_en.htm

http://www.ief.es/documentos/recursos/publicaciones/fiscalidad_internacional/133_Delgado.pdf

AGRAÏMENTS:

Per finalitzar amb aquest *Treball de Fi de Grau*, no voldria acabar-lo sense agrair a l'Andrés Lechuga, company de l'organisme BASE-Gestió d'Ingressos, per facilitar-me tot el suport necessari per a l'elaboració d'aquest treball.